

Tháng Hai, 2022



Thương Bé Ukraine Vật Vã Khóc

Này em bé Ukraine thương quý
Hãy khóc đi cho vui bớt nỗi đau
Gào to lên cho tận mãi Trời cao
Ngài có thấu cho nước Ukraine thống khổ?

Dân Ukraine không muốn Nga đô hộ
Họ vùng lên chống quân giặc xâm lăng
Dù Nga đưa cả hàng vạn xe tăng
Bao khí giới tấn công vào Kiev.

Dân Ukraine không tỏ ra sợ sệt
Từng đoàn quân với hàng ngũ chỉnh tề
Họ xông ra quyết giữ vững cõi bờ
Giữ mảnh đất ông cha từng gây dựng.

Tổng thống Ukraine tại tuyến đầu đứng vững
Là tấm gương cho dân tộc của Người
Phu nhân Olena cùng với nụ cười tươi
Họ chiến đấu cho dân niềm hy vọng.

Này em bé! Đừng đợi chờ trông ngóng
Hãy chấp tay cầu nguyện với Trời cao
Cha mẹ em đang len lỏi chiến hào?
Quyết chiến đấu với tinh thần dũng mãnh.

Em gắng tránh xa lần tên mũi đạn
Dù bên kia đang lửa cháy ngút ngàn.
Cạnh bên em cũng lắm kẻ khóc than
Thương tâm lắm! Nhưng chiến tranh, vậy đó!

Em bé hỡi! Cộng sản Nga! Quý đồ
Em biết chẳng từ sách vở nhà trường?
Thầy dạy em biết gìn giữ quê hương
Khi giặc đến toàn dân cùng ra trận?

Em bé hỡi! Gắng đi, thôi khóc ngất,
Hãy tìm nơi tạm trú trốn đạn bom
Cha mẹ em cũng ruột thắt gan mềm
Vừa chống giặc, vừa lo em gặp nạn.

Tôi người dung, thương Ukraine vô hạn
Từng đoàn người di tản giống quê tôi
Nước mất, nhà tan đau khổ ngút Trời
Em bé hỡi! Hãy vững lên em nhé!

Cầu nguyện đi em! Giữ gìn quê mẹ
Quân xâm lăng phải lè lẹ rút lui
Vì người Ukraine quyết một bước không lùi
Toàn thế giới cũng góp lời cầu nguyện.

Lê thị Hoài Niệm

“NHIẾP ẢNH GIA” BỊ LA

(Thương kính tặng quý Chị tuổi Bát Thập.)

Em đòi “*Mái tóc bay bay*”
Lộ da đầu... hỏi chứ hay ho gì
Hay ho, hay... suyễn thì tùy
Chụp hình cứ chụp, cầu... kỳ: “*Tóc tung!*”

Người già vốn dĩ ngại ngùng
Gặp ai tóc giả, gió bùng... mất tiêu!
Tha hồ họ giận! Quái chiêu:
Quyển lẩn mệt mỏi, hình: nhiều... ni cô!
Ý Nga, 26.2.2022

LÍNH NHỚ ĐỒNG ĐỘI

Đường Chính Trục mà súng buông tức tưởi
Nhớ bạn bè đã nằm xuống, lòng đau
Tưởng niệm nhau run ngọn nến nghẹn ngào
Bao xương máu vì đồng bào đã đổ.

Bạn nằm đó mà quanh đây nhắc nhở
Biết khi nào được quay ngược về tìm?
Giọt lệ nào đang trào ngược về tìm
Ai rừng rậm, ai còn đây thăm thăm!
Ý Nga, 25.2.2022

FAMILY DAY*

*Anh ơi! Hôm nay ngày
Lễ “Family Day”
Không anh buồn biết mấy
Gia đình nào ở đây?*

*Nhớ năm nào lễ này
Mình làm chuyện thật hay:
Cho tụi nhỏ cắm trại
Chọc chúng cười lăn quay.*

*Chừ mình em! Một mình
Thì thầm nói cùng anh
Ly cà phê thơm ngát
Mời anh: hương gia đình!*

*Anh về ngắm cùng em:
Cà phê không đường, kem
Bên cạnh trang thủ bút
Mặn đắng lệ, lấm lem!
Á Nghi, 21.2.2022*

FAMILY DAY: lễ dành cho gia đình (ở Canada,
bên Mỹ là lễ Presidents' Day)*



Thọ Mạng Ngắn Dài Của Kiếp Người

Mùa đông năm nay nhiều người thân quen của người viết lần lượt ra đi về miền miền viễn xa xôi trong đó có hiền thê của sư huynh QGHC Phạm Văn Tốt tức nhà thơ Hàn Thiên Lương cũng ở Portland, Oregon. Nhóm Cựu Sinh Viên Quốc Gia Hành Chánh Oregon đã đăng báo và đến chia buồn với nhà thơ Hàn Thiên Lương. Nhà quản Omega Funeral and Cremation Service ngày nào cũng có tiếng cầu kinh siêu độ người đã ra đi.

Có người hỏi về cách vái lạy khi đi lễ tang như thế nào? Thật tình, mỗi gia đình, mỗi tôn giáo có những nghi lễ khác nhau về tang sự. Trong thời buổi có cơn dịch Covid-19 và để tránh sự lây lan trong đám đông nên số người tham dự tang lễ được giới hạn tối đa và những nghi thức thăm viếng, cầu nguyện

trong ngày tang lễ cũng được giản dị hóa rất nhiều cho phù hợp với tình hình hiện tại. Người viết được bạn bè chuyển đến bài viết Vái Lạy dưới đây xin được chia sẻ tiếp đến quý bạn nhé.

Vái Lạy

(Đỗ Duy Ngọc)

Cách đây khá lâu, tôi có được mời nói chuyện về đề tài phong tục thờ cúng của người Việt. Tôi còn nhớ hôm ấy đồng sinh viên dự lắm và tôi có đặt câu hỏi là các anh chị khi đi viếng người vừa mất thì lạy hay vái mấy cái.

Các bạn trẻ lúng túng trả lời lung tung, người thì ba lạy, người bốn lạy. Thật ra cũng không nên trách các bạn ấy vì có ai dạy cho các bạn ấy đâu. Ngay cả những người lớn cũng không nắm rõ những quy định này. Và những lãnh đạo nhà nước ta khi làm lễ dâng hương, vái lạy tiên nhân, dự những lễ tang cũng vái lạy đủ kiểu.

Người ta thường vái hay lạy 3 cái dù trong bất cứ hoàn cảnh nào, như lễ tưởng niệm đêm qua vậy. Thế là sai mất tiêu rồi.

* Bồi lạy 3 lạy chỉ dành riêng cho lạy Phật, tượng trưng cho Tam Bảo là Phật, Pháp, Tăng và vái 2 vái.

* Nếu đến viếng người vừa mới qua đời, dù đã liệm nhưng chưa mang đi an táng thì vẫn xem như còn sống nên chỉ lạy 2 lạy tượng trưng cho âm dương nhị khí, nếu vái thì vái 2 cái.

* Riêng với những trường hợp người mất đã được an táng dưới mộ hay đã hoá thiêu, khi đứng trước bàn thờ hay trong lễ tưởng niệm, cầu siêu thì lạy 4 lạy hay vái 4 vái tượng trưng cho tứ đại: Thổ, Thủy, Phong, Hỏa mang ý nghĩa thân tứ đại nay trả về cho tứ đại, trở về cát bụi.

Tóm lại, theo phong tục Việt, người ta lạy 2 lạy dành cho người sống; lạy 3 lạy dành cho Đức Phật hay khi lạy thần thánh và lạy 4 lạy để lạy vong hồn người chết.

Nếu không làm đúng những quy ước từ ngàn xưa, sẽ bị xem là thất lễ.

Mời quý bạn đọc thêm tài liệu về Vái Lạy được người viết sưu tầm trong tài liệu của Dịch Vụ Tang Lễ dưới đây.

[Dịch vụ tang lễ](#)

Đi viếng đám tang cần vái lạy mấy lần?

Vái lạy hình thức chấp tay, cúi chào cung kính bề trên, các bậc tiền bối, tổ tiên, thánh thần. Hình thức này xuất hiện ở trong các nghi lễ phật giáo, chùa, đền thờ, ... Đặc biệt trong các đám tang, mọi người vẫn còn băn khoăn [đi viếng đám tang cần vái lạy mấy lần?](#) Nội dung sau đây sẽ giúp các bạn giải đáp câu hỏi này.



Đi viếng đám tang cần vái lạy mấy lần

Vái lạy khi đi viếng đám tang là nét đẹp truyền thống của ông cha ta. Không những thể hiện sự đau xót tiễn đưa người đã khuất về với tuổi vàng mà còn biểu thị lòng thành kính biết ơn với những công lao trời bể mà người mất khi còn sống làm được.

Đầu tiên, chúng ta cần hiểu vái lạy trong đám tang là gì?

* Lạy là chấp hai tay đưa cao hơn trán hạ từ từ xuống ngang bụng, gập đầu cúi chào khi đứng. Trường hợp rất cung kính thì người lạy ngồi quỳ gối, chấp hai tay hạ đến đất cúi gập người thì hết 1 quy trình lạy. Trong các đám tang, người lạy thường khép tay kèm theo nén nhang thơm,

sau khi kết thúc quá trình lạy thì thấp lên bát hương phúng điệu.

* Vái là đứng cũng có thể quỳ, hai tay làm như lạy nhưng động tác đưa xuống nhanh hơn, và chỉ đưa đến ngực, đầu hơi cúi chào theo tay.

Vậy đi đám tang cần vái lạy mấy lần?

Đối với hình thức lạy thì chia thành 3 kiểu: lạy 2 lạy, 3 lạy và 4 lạy; còn vái thì thường chỉ có 2 vái. Trong đám tang, cần thực hiện theo quy tắc sau:

* Chỉ lạy 2 lạy (và vái 2 vái).

* Trường hợp gia tang theo Phật và để bàn thờ Phật trước hương án có di ảnh người quá cố thì người đi đám lạy bàn thờ Phật 3 lạy (và 2 vái), sau đó lạy trước bàn hương án có di ảnh người quá cố 2 lạy (như lạy người sống).

* Nếu khi đến thấp hương cho người quá cố (đã được an táng rồi) thì lại lạy 4 lạy (và vái 3 vái).

Qua nội dung trên đây giúp bạn hiểu được [đi viếng đám tang cần vái lạy mấy lần](https://sites.google.com/site/tangleuytin/home/dhi-vieng-dam-tang-can-vai-lay-may-lan) rồi đúng không? Tùy theo từng trường hợp mà có hình thức vái lạy riêng. Đây là một bản sắc nét đẹp truyền thống chúng ta cần giữ gìn và phát huy.

(Nguồn: <https://sites.google.com/site/tangleuytin/home/dhi-vieng-dam-tang-can-vai-lay-may-lan>)

CHIÊM NGHIỆM CÂU: "TRỜI KÊU AI THÌ NẤY DẠ"

"Trời kêu ai nấy dạ" là một câu thành ngữ mà chúng ta vẫn thường nghe nhiều người dùng. Câu này được sử dụng khi nào ?

Đó là khi một người nào đó cảm thấy cái chết của một số người khác hay của chính họ thật quá dễ dàng và đơn giản, và con người dường như nhỏ bé trước tiếng gọi của tử thần.

Như khi thấy một người nào đó đang đi đường trong mùa mưa bão, bỗng đâu một nhánh cây văng ra và bay đập vào đầu người ấy rồi mất mạng. Hoặc giữa dịch bệnh, biết bao nhiêu con người, vậy mà tự nhiên người kia vô tình gặp gỡ người bệnh dịch, rồi bị người ấy lây bệnh, điều trị không khỏi, và mất mạng...

Đứng trước nhiều trường hợp bất khả kháng vậy, con người thường nói một câu an ủi là :

"Thôi trời kêu ai thì nấy dạ, hay sống chết có số."

"Hãy cứ an vui mà sống đi, không nên quá lo lắng."

Rõ ràng, với câu nói này thì ít nhiều gì cũng làm cho người nói và người được nghe yên tâm phần nào, an ổn và vui vẻ sống tiếp trước những thiên tai, dịch bệnh, hay các rủi ro, ...

Nhưng sự thật thì có một ông trời nào quản lý về thọ mạng của con người hay không? Vấn đề này có lẽ chúng ta sẽ bàn trong một chủ đề khác.

Tuy nhiên có một điều chắc chắn là thọ mạng của một người bị chi phối bởi nhân quả sống của người ấy trong vô lượng kiếp sống trong quá khứ, và tiếp tục ở kiếp hiện tại này. Thậm chí cả hình thức chết cũng bị chi phối bởi nhân quả sống của người ấy. Như người thì chết đuối, người tai nạn, người bị dao đâm, người bị đạn bắn, người trúng độc, người bị treo cổ, người bị ám sát, người bị hãm hiếp, người bị nhiễm virus corona, ... Tất cả đều do nhân quả riêng của mỗi người mà ít ai giống ai.



Một số nhân nếu gieo để được thọ mạng dài hoặc có cái chết an ổn là:

1. Sống với Tâm Từ, Tâm Bi

2. Sống mà không làm tổn hại mạng sống các loài khác.
3. Thường bố thí thuốc men, đồ ăn cho chúng sinh khác đang cần.
4. Người thường có thói quen đi phóng sinh cứu vật, giúp người hoạn nạn,...
5. Người nào hay ăn chay, ít ăn mặn, cũng được quả phúc sống thọ.
6. Người mở quán chay, khuyên người ăn chay, bớt sát sinh,... Cũng được quả sống thọ.
7. Người sống biết giữ gìn bảo vệ môi trường như hạn chế thải rác nhựa, đồ xà phòng, hoá chất độc ra môi trường.. Người sống tốt như thế cũng là đang gieo nhân thọ mạng dài hơn.
8. Người yêu thiên nhiên, thích trồng rừng, bảo vệ cây cối,.. Người này cũng đang gieo nhân thọ mạng dài...

Nói chung sẽ còn rất nhiều nhân nữa. Và ngược những nhân trên, thì đang gieo nhân để có thọ mạng ngắn lại.

Việc pha trộn các hành động sống của một con người như thế trong vô lượng kiếp sẽ hình thành nên thọ mạng của một con người trong kiếp hiện tại. Tuy nhiên, ở kiếp hiện tại chúng ta vẫn có thể tu tập các thiện nghiệp để bổ xung vào quả thọ mạng mà chúng ta đã gieo ra trong vô lượng kiếp.

Tuy nó ít so với một chuỗi dài sự sống chúng ta đã gieo ra trong vô lượng kiếp, nhưng đây là cách tốt nhất mà một người hiểu đạo có thể làm, mà không có cách nào khác tốt hơn. Tuy hơi muộn, nhưng người nào bắt đầu đi thì sẽ tốt hơn rất nhiều so với một người sống buông xuôi mà chẳng làm gì cả.

Như Nhiên Thích Tánh Tuệ

Mời xem youtube Chữ Phúc trong thư pháp do Sương Lam thực hiện.

[Chữ Phúc Trong Thư Pháp - YouTube](https://www.youtube.com/watch?v=QDAVv33gY50)

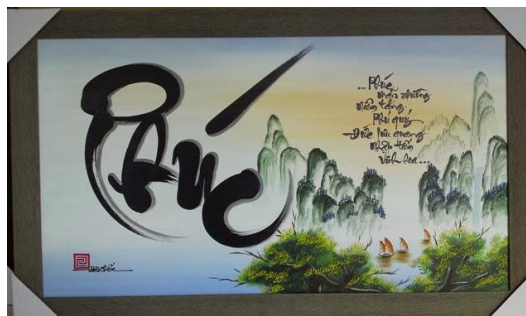
<https://www.youtube.com/watch?v=QDAVv33gY50>

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 602-ORTB 2025 2222022)



DÌ DẦN

Mãi đến năm 14 tuổi, tôi mới biết rằng mình có một dì Út khá giả, khá đẹp và khá... nghiêm khắc. Chị em tôi thường gọi là dì Út chứ tên thật của dì là Dần. Má tôi có ba chị em và mồ côi từ nhỏ. Tên của ba chị em được đặt theo tuổi của mỗi người. Má tôi tên Hợi, dì kế tên Tý và dì Út tên Dần.

Nhưng dì không thích ai gọi dì bằng cái tên này cả. Đám trẻ con chúng tôi lỡ gọi tên tộc của dì sẽ bị la rầy và cho là “hỗn”. Còn người lớn thì đã có một cái tên gọi dành cho dì đi kèm với tên cửa tiệm may của dì nghe thanh lịch hơn nhiều: cô Út Đông Thạnh. Má tôi nói ngày xưa, con nhà nghèo ít có ai được mang tên đẹp, phần cho dễ nhớ phần để dễ nuôi không bị “ông bà” quở phạt

nên cứ lấy tên của 12 con giáp hoặc lấy tên nào xấu xấu đặt cho con là... chắc ăn nhất. Đứa nhỏ sẽ ăn no, chóng lớn và khỏe mạnh cùi cùi.

Những năm tuổi thơ trước đó của tôi, ít thấy dì xuất hiện, dù dì ở cùng tỉnh, không biết vì lúc đó tôi còn quá nhỏ nên quên hay vì công việc làm ăn, dì ít tới lui nên tôi không để ý.

Má tôi mỗi khi nhắc đến dì Út vẫn thường hay nói: “Đàn bà tuổi Dần “cao số” lắm, tính tình lại khó khăn, dữ dằn nữa, nên cũng khó lấy chồng vì mạng Cọp mà, dì Út tui bây cũng vậy”. Nhà tôi có đứa em trai cũng tuổi Dần nhưng má tôi lại không lo vì cho rằng con trai tuổi Dần (con Cọp) cũng như tuổi Thìn (con Rồng) là tốt lắm. Chắc nhờ vậy mà gia đình tôi có đủ cả hai ông Cọp và Rồng chẳng?

Làm đàn bà cũng khổ, không phải chỉ riêng má tôi nói vậy mà thiên hạ ai cũng cho rằng: “Đàn bà tuổi Dần, mạng lớn, khắc chồng, hai ba đời chồng chứ chẳng chơi.” hoặc “ung mây người tuổi Dần dễ chết yếu lắm”. Cho nên đàn bà con gái ai lỡ tuổi Dần cứ phải dấu tuổi thật của mình nếu không muốn bị... ế ẩm.

Trong khi đó, đàn ông tuổi Dần lại được quý, quý lắm, sau này chắc sẽ phải làm quan to, đứng đầu thiên hạ, bởi con cọp là chúa tể sơn lâm mà... Ngày xưa, khi vũ trụ còn huyền bí, con người chưa chinh phục được thiên nhiên, bất thiên nhiên phải phục vụ mình như ngày nay, người ta không dám kêu Cọp bằng con mà phải kêu bằng ông, thậm chí, còn lập đền, lập miếu thờ cọp nữa kia.

Dì Út là một phụ nữ có nhan sắc, sống một mình lại siêng năng làm việc nên ở tuổi ba mươi dì đã có nhà, có tiệm và nhiều bạn bè quen biết. Không rõ có phải cái tuổi Dần nó vận vào người đã tạo cho dì một tính khí cứng rắn, đôi khi quá “ương ngạch” (nói theo lời của mẹ tôi) hay không, nhưng thật tình mà nói, dì rất hiếm khi chịu thua hoặc nhượng bộ ai trong những cuộc tranh cãi hay quyết định điều gì, trong công việc làm ăn hoặc ngay cả trong vấn đề tình cảm.

Tôi nhớ lần đầu tiên gặp và biết rằng mình có một bà dì khá đặc biệt trong một hoàn cảnh thật hi hữu. Đi cùng má vào thăm dì trong... bót cảnh sát. Người ta bảo dì bị bắt giữ vì đã nổi ghen, xông tới gây gỗ và xô xát với người bạn trai lâu năm của dì khi biết mình bị lừa dối và bắt gặp người này đang đi với một phụ nữ khác. Kết quả là người đàn ông phải vào nhà thương vì bị đứt một bên tai và dì vào bót cảnh sát với một vết thương trên trán.

Sau chuyện đó, tim dì “đóng băng” với “bọn đàn ông” mà dì cho rằng toàn là thứ giả dối, lừa đảo, bạc tình... Hơn hai tuần cùng má đi thăm nuôi, tôi đã quen với gương mặt lạnh, ít cười, đôi môi thường mím chặt, chỉ có đôi mắt đen to và hàng mi rậm dài là sinh động của dì. Chắc dì cũng cảm động khi thấy mẹ con tôi ngày nào cũng xách com vào thăm nên sau khi được trở về nhà, dì bắt đầu lui tới nhà tôi thường hơn, thỉnh thoảng mua quà bánh cho chị em tôi nữa, khiến chúng tôi thêm quý mến dì.

Dì khá đẹp và là chủ một cửa tiệm may lớn ở Biên Hòa nên cũng rất theo thời trang. Mỗi khi đến tiệm dì, tôi thích ngắm tấm hình bán thân thật to của dì treo trên tường, dì đứng nghiêng người, mặc áo dài màu xanh rêu, có kết những chiếc lá nhỏ nhỏ bằng vải kim tuyến màu nhũ vàng, tay tựa hờ sau gáy, mắt ngược nhìn về phía xa xăm trông không khác gì hình các tài tử đóng phim. Tấm hình này khiến lòng ngưỡng mộ của tôi với dì càng gia tăng hơn. Tết năm đó, dì dắt tôi lên

Sài Gòn mua vải đặt cắt may một bộ “đồ tây” theo mẫu trong catalog hàng hoàng khiến con bé mới 14 tuổi lần đầu được diện như Tây cứ đứng ngẩn ngơ trước bộ áo đẹp đẽ, sang trọng mà tưởng như người trong mộng. Má tôi trách: “Nó còn lớn nữa, may may làm chi ba cái đồ mắc tiền.” Dì gạt ngang: “Chị để tui lo, một bữa giờ là phải mặc như vậy đó.” Rồi dì mua thêm một bộ áo tắm nói là để cho tôi đi Vũng Tàu chơi với dì và những cô thợ may trong tiệm. Tôi vui mừng và nghĩ rằng mình thật may mắn. Cho đến hôm đi Vũng Tàu thì tôi mới thấy “thần tượng” dì út của mình bị tan vỡ. Hôm đó, tôi bị cảm ho, người cứ uể oải nên nói với dì là không đi được. Không ngờ, Dì nổi giận đùng đùng mắng cho tôi một trận và đòi tôi phải trả lại bộ áo tắm “Không đi thì để tao cho người khác.” Tôi vừa ngạc nhiên vừa... đau khổ, năn nỉ dì để dành lần sau con đi, nhưng dì nhất định không đổi ý. Tôi đành trả áo lại cho dì mà lòng... âm ức không thể tả. Dì giận tôi cả tháng và nói sẽ không cho tôi đi đâu với dì nữa. Tính dì là như thế đó, khi vui thì làm gì, nói gì cũng được nhưng ai làm nghịch ý dì thì dì nhớ và nhắc đi nhắc lại... cả đời.

Nhiều lúc, dì lần lượt cả má tôi nữa nhưng thấy má dù là vai chị lớn nhưng vẫn luôn chịu “lép vế” trước cô em tuổi Dần của mình. Dì không lập gia đình, sống cả đời thanh xuân của dì với cửa tiệm may. Suốt ngày ở tiệm, về tới nhà dì lại tiếp tục quần quật một mình dọn dẹp, lau chùi nhà cửa, không thuê mướn một người nào phụ giúp vì không tin ai và cũng không thấy ai làm vừa ý dì. Đôi khi má tôi gợi ý dì út nên nhận một đứa con nuôi hoặc một đứa cháu, con của dì Tý (dì cũng đồng con như má tôi nhưng nghèo và chật vật hơn) về ở chung để có người hủ hỉ, chăm sóc khi đau yếu nhưng dì út cũng gạt đi và nói: “Tui sống một mình quen rồi.”

Dì rất cẩn thận và tin tưởng rằng tự mình có thể đương đầu với mọi tình huống cho đến sau năm 79, dì bị cướp giả dạng là nhân viên công ty điện lực xin vào nhà để ghi số đồng hồ điện, dùng cây kéo cắt vải may áo của dì để trên bàn đâm vào cổ dì một nhát và bỏ đi sau khi không tìm được tiền bạc gì trong nhà. Lần đó dì thoát chết trong đường tơ kẽ tóc nhờ mũi kéo chỉ lệch một chút về phía bên trái yết hầu nên đã cứu được. Chú Bảy Điều, y tá của phường kể lại lúc đó chú đi ngang trước nhà thấy dì nằm dưới đất ngay bậc thềm cửa, một tay giữ cây kéo còn cắm trong cổ, một tay đưa ra ngoài song cửa sắt ngoắc ngoắc. Chú nói: “Bà này bữa nay giỡn kiểu gì kỳ vậy ta.” Lúc bước tới sát cửa thấy cảnh tượng... hãi hùng đó, chú vội chạy kêu xích lô chở dì vào nhà thương rồi chạy tới nhà báo cho má tôi biết. Lần nữa tôi lại được đi cùng với má tôi đến thăm dì trong một hoàn cảnh trở trêu hơn. Cổ dì quấn băng kín mít và đôi mắt thì đỏ ngầu vì máu bầm dòn lên hết phần tròng trắng, má tôi phải luộc mấy cái trứng đem vào bảo tôi lăn trên mí mắt dì để cho tan máu bầm. Mà hay thật chỉ hai ngày sau là mắt dì trở lại bình thường. Khi bắt đầu nói chuyện được, Dì nói với má tôi “Sức mấy nó lấy được tiền của tui.” vì dì dấu kỹ lắm, gói trong một cái bọc cột ba bốn lớp ni lông, nhét trên cây xà ngang đặt tuốt trên nóc nhà, nên không ai có thể tìm ra được. Nằm nhà thương được hai ngày, vì sợ không qua khỏi nên dì mới chỉ chõ và căn dặn má tôi lỡ dì có chết đi thì lấy tiền ở đó ra mà lo liệu cho dì.

Má con tôi hàng ngày vào nhà thương thăm nuôi cho đến khi dì được trở về nhà thì tôi được cử vào nhà dì ngủ mỗi tối để săn sóc và trông chừng dì, sau khi đi làm về. Mấy tuần đầu tôi rất sợ vì cái không khí im vắng, lạnh lẽo ở nhà dì khác hẳn với bầu không khí lúc nào cũng nhộn nhịp, đông đúc ở gia đình tôi, tôi chỉ biết tự an ủi là mình chỉ ở vào buổi tối thôi mà. Tôi “đến rồi đi” với dì như vậy cũng hơn nữa năm trời cho tới lúc dì chịu cầm chiếc nhẫn xoàn của má tôi để đổi mấy cây vàng cho hai chị em tôi vượt biên.

Bao nhiêu năm trôi qua, giờ dì đã 84 tuổi, vẫn minh mẫn, vẫn sống một mình và mở cửa hàng tạp hóa ngay tại nhà để hưu trí, nghe nói càng lớn tuổi dì càng khó tính và kỹ lưỡng hơn. Mãi cho đến năm ngoái, vì già yếu và bị té ngã mấy lần phải vào nhà thương nên dì mới chịu về ở chung với gia đình đứa cháu, con của dì Tý, để có người chăm sóc.

Bây giờ, sống cách xa dì hơn nửa vòng trái đất nhưng mỗi khi nghe nói đến tuổi Dần và những hệ lụy của tuổi này là tôi nhớ ngay đến dì và những kinh nghiệm với dì lúc còn ở quê nhà. Không biết tuổi Dần nào cũng có cùng số phận như dì Út, dì Dần của tôi không: cao số, khó khăn và suốt đời đơn độc?

BIÊN HÒA, NỖI NHỚ KHÔN NGƯỜI

Biên Hòa bây giờ còn như ngày cũ
Những ngã tư, xe cộ vẫn thành dòng?
Em ở bên này, lái xe xuống phố,
Xứ lạ quê người, nỗi nhớ mênh mông!

Biên Hòa giờ này còn nơi hẹn cũ.
Quán nước, công viên, ghé đá, bờ sông?
Em ở bên này, sáng trưa hiu hắt,
Chợt thấy lòng mình là những... quán không!

Biên Hòa giờ này trên con đường cũ.
Những chuyến xe lam vẫn chờ đông người?
Em ở bên này, đưa con đến lớp.
Nhớ chuyến xe nào chở những buồn vui!

Biên Hòa giờ này còn đâu trường cũ.
Một thuở hồn nhiên, áp ủ tình đầu!
Em ở bên này, tìm trong ký ức,
Khung cửa, bậc thềm, góc lớp... chìm sâu!

Biên Hòa giờ này sông dâng triều cũ.
Con nước chiều lên, nhịp vỗ hiền hòa?
Em ở bên này, chỉ nghe sóng biển,
Nên nhớ thật nhiều tiếng sóng quê xa!

Biên Hòa bây giờ chắc không như cũ.
Đường phố đổi thay, ga vắng im lìm!
Em ở bên này, ngẩn ngơ tiếc nuối.
Những ngõ thân quen, những chuyến tàu đêm!

Biên Hòa bây giờ còn trong nỗi nhớ,
Một khoảng trời xưa đã khép lại dần.
Một khoảng trời xanh bên đời em có
Gửi đến quê nhà, gọi chút quà Xuân!

Tưởng Dung

Tân Niên Khai Bút - Quyết Tâm Đầu Năm

Ngày Tết người mình rất cẩn trọng trong các sinh hoạt, vì ta tin rằng những gì mình làm trong ngày đầu năm sẽ dự báo cho suốt cả năm. Người ta tránh cãi vã và chúc nhau những điều tốt lành. Người ta bày bữa cỗ cúng tổ tiên tươm tất để ông bà phù hộ cho gia đình cả năm. Người ta ăn ngon, mặc đẹp trong khả năng của mình để mãi được như thế từ đầu năm đến cuối. Và người ta long trọng khai bút đầu năm để đánh dấu năm mới bằng một sinh hoạt hàn lâm, tao nhã, trí thức. Các ông đồ nho chữ nghĩa một bề thì viết đôi câu đối, làm một bài phú, sáng tác một bài thơ. Đến trẻ con trong nhà chữ nghĩa lơ mơ cũng được ông bà cha mẹ giục khai bút đầu năm để học hành tấn tới. Trình độ khai bút của tôi ngày xưa chỉ là mở quyển sách tập đọc ra rồi nắn nót chép lại một bài học thuộc lòng nào đó cho có lệ, nhưng cũng làm cho các bậc trưởng thượng hài lòng. Lớn lên đến tuổi mơ mộng thì tôi có những người bạn văn hay chữ tốt phóng tay ra những bài thơ học trò rất lãng mạn đầy ý thơ. Cũng có những bạn khai bút đầu năm trên trang giấy mỏng màu hồng, xanh, tím, v.v. mở đầu bằng những lời hết sức dễ thương như “Anh của em...” hay “Em yêu dấu nhất trên đời...” Còn hành động khai bút nào đáng tán thưởng hơn?

Đừng vội nghe lời Rudyard Kipling rằng Đông là Đông, và Tây là Tây, và cả hai sẽ không bao giờ gặp nhau nhé (Oh, East is East, and West is West, and never the twain shall meet...) Tây cũng có tập tục khai bút đầu năm như Ta đấy. Tuy nhiên, với bản tính thực dụng và khoa học, họ khai bút với những mục tiêu rõ ràng chứ không thơ thẩn vớ vẩn như ta. Bài khai bút đầu năm của người Tây phương được gọi là New Year's resolutions (những quyết tâm của năm mới). Ngày đầu năm “Tây” sẽ ngồi lại, đánh giá lại năm vừa qua, từ thành đạt đến thất vọng, từ “mộng chưa thành” đến chỗ đứng của mình hiện tại, tham vọng tương lai, v.v., rồi từ đó họ phát họa ra những việc làm thực tiễn với quyết tâm phải đạt được trong năm mới. Lời khai bút đầu năm của Tây là những quyết tâm năm mới rất rõ ràng khúc chiết, có tính khả thi, không mập mờ chung chung, có số lượng cân đong đo đếm được, có lịch trình thực hiện cụ thể.

Công danh? Phải cố thi lên một bậc cao hơn trong sở, phải tranh đấu với sếp xin tăng một bậc lương, phải lấy thêm một bằng kỹ thuật để nâng tay nghề, thậm chí xin nghỉ việc để đi học lấy bằng cấp cao hơn, v.v.

Tình duyên? Phải lắng nghe người yêu trái lòng nhiều hơn, không nên lúc nào cũng giành phần phải về mình, phải thu xếp công việc để có thì giờ hò hẹn vui chơi nhiều hơn năm ngoái, thậm chí đôi khi... phải bước ra khỏi vũng lầy hiện tại, dứt khoát với mối tình không đi đến đâu để tìm hướng đi mới cho cuộc đời.

Sức khỏe? Sau những ngày hội hè triền miên từ Giáng Sinh đến Tết Tây thì hầu như ai cũng có vài cân cần phải... hô biến! Quyết tâm làm lại cuộc đời trong việc ăn uống và giữ gìn sức khỏe chiếm hàng đầu trong mọi quyết tâm đầu năm. Phải ăn rau quả nhiều hơn, bớt ăn đồ béo đồ ngọt, đến gym tập thể dục ít nhất tuần 3 lần, giảm áp huyết, mỡ máu, đường trong máu xuống đến một độ nào đó (ghi ra giấy cẩn thận), giảm 5 cân, 10 cân trong năm nay, v.v.

Tài chính? Phải cố gắng trả bớt nợ tín dụng, phải bớt cơm từ nhà mang vào sở ít nhất 3 lần trong tuần, chỉ uống Starbucks một lần trong tuần hay tháng để tiết kiệm tiền, gia tăng tiền để dành phòng khi mưa bão lên 5-10%, cố dành dụm được 5 nghìn, 10 nghìn để chuẩn bị mua nhà, v.v.

Các mục khác? Sẽ đi nhà thờ, đi chùa nhiều hơn, tìm về với Chúa với Phật, cầu nguyện, làm từ thiện, viếng Á châu, Âu châu, vòng quanh trái đất, trèo núi Everest, v.v.

Dù cụ thể hay trừu tượng, nhỏ hay lớn, dễ hay khó, quyết tâm nào cũng đáng khen, vì nó khiến cho con người hướng thượng và cố gắng trở nên tốt hơn. Một đời người thọ 70, 80 năm, cho là từ 10 tuổi thì có đủ trí khôn và biết nhìn xa trông rộng để bắt đầu tự đặt quyết tâm đầu năm cho mình, cho đến thất bát thập bắt đầu lằm cà lằm cằm chẳng còn nâng hay hạ quyết tâm cho ra hồn nữa, chẳng phải là con người có cơ hội tự hoàn thiện suốt sáu bảy thập kỷ liên tục trong cuộc đời mình? Thật là tốt đẹp biết bao!

Kết quả thì sao? Chẳng ai biết được! Phần lớn các quyết tâm một ngày đẹp trời nào đó sẽ “qua cầu gió bay”. Con người ở đâu trên thế giới đều có những nhân tính dễ thương như nhau, nói thì dễ, làm thì khó. Theo thống kê của các nhà xã hội học thì khoảng 88% (có nguồn nói là 92%) những người hạ quyết tâm ngày đầu năm dần dà sẽ “để gió cuốn đi!” Thống kê cũng cho biết chỉ hai tuần sau khi hạ quyết tâm, chỉ còn độ 70% “dân số” là còn tha thiết với chúng. Nửa năm sau, hơn phân nửa nhảy rào! Quyết tâm năm mới trở thành quá khứ mờ nhạt xa xưa. Cuộc đời đầy đầy thử thách, đặt quyết tâm đã khó, thực hiện còn khó hơn nhiều.

Nhưng không sao, lại năm hết Tết đến, con người lại hồ hởi đón xuân về và lại hăm hở đặt quyết tâm đầu năm. Nếu chịu khó lục tung tủ ra bản quyết tâm thảo ra năm trước, hay cả chục năm trước, hẳn là ta thấy chúng vẫn còn... mang tính thời sự! Năm rồi quyết tâm giảm 10 cân, thế mà chẳng những không giảm lại bê thêm vài cân nữa, thì năm nay cứ việc đặt lại quyết tâm giảm 12 cân vậy. Không sao, chớ vội nản lòng. Tron năm mới mọi người lại có dịp đặt lại những quyết tâm khác hoành tráng hơn, xuất sắc hơn, đầy hứng khởi, đầy tham vọng, đầy ấn tượng, hơn gấp 5 gấp 10 lần năm vừa rồi. Cứ yên chí!

Giữa khai bút đầu năm một cách hồn nhiên thoải mái kiểu Ta và đặt quyết tâm năm mới rất thực dụng của Tây, chúng ta tha hồ thả bút thả hồn nắn nót ra những điều tốt đẹp ngày đầu năm.

Quyết Tâm Đầu Năm

Đầu năm thảo resolutions

Năm hết, nhìn qua... vẫn số không

Cơ khổ, răng sao mà tẻ rứa?

Chẳng qua chỉ cái tật lông bông

Đầu năm quyết chí xuống vài pounds

Mỹ vị cao lương cứ vầy chào

Tính sổ cuối năm... ôi thảm hại!

Bụng phình, áo chật, ngậm sâu đau!

Đầu năm quyết chí sẽ work out

Chạy bộ, đi bơi, chẳng nhãng sao

Ăn, ngủ, chơi, đùa ngày tháng cạn

Thì giờ có hạn, biết làm sao!

Đầu năm kiên quyết để savings

Dè sèn từng đồng chẳng dám khinh
Thoải mái ăn tiêu, năm lại hết
Account xem lại, quá linh tinh!

Đầu năm quyết chí tập Qi Gong
Uốn bụng, múa lưng đẹp tựa rồng
Covid tung hoành, rồng bẹp xó
Tập tành chẳng thiết, chỉ năm không

Nhâm Dần đã đến, có the same?
Quyết chí xong rồi lại rút êm?
Quyết chí! Phên này ta quyết chí!
Phên này ta quyết chí ngày đêm!

Thúy Messegee

2/18/22

Hương Xưa

Bao giờ mới thấy lại hương xưa
Của những mùa đông, tối giao thừa
Bếp lửa, quây quần, canh nồi bánh
Rồi chợt ngủ quên, xấu hổ chưa?

Mồng Một, đầu năm mẹ khẽ lay:
Quần áo mới này, mau dậy thay
Đánh răng rửa mặt đi mừng tuổi
Và nhớ thật ngoan ngày hôm nay!

Sượng sùng áo mới, vào lại ra
Quần mới nên nào dám lê la
Mừng tuổi ông bà, cô chú bác
Xong rồi còn đến họ hàng xa...

Này bao giấy đỏ, tiền còn mới
Này bánh mứt kẹo, mời nhau xơi
Ui dào! Lắm thế, ê hề quá
Mới chỉ nhìn qua đã ngán rồi.

Buổi tối đầu xuân bày bàn ra
Này cò cá ngựa, mẹ, con, cha
Xúc xắc đồ rền hai ba chiếc
Chạy lẹ về chuồng, thảng rồi nha!

Bên này tam cúc cũng đang la:
Tứ tử trình làng đã về ta
Nhưng mà - ai gọi cái đây nhỉ,



Gọi một, gọi hai hay gọi ba?

Làm gì còn cái mà vội la
Ngũ tử trình làng, cái về ta!
Kê đó là ba: tướng, sĩ, tượng
Thôi rồi! Xe, pháo, mã ra ma!

Ôi chao! Sao lại âm ỉ thê
Máu mê cờ bạc thật đáng chê
Làm ơn ngưng lại và đi ngủ
Để sáng mồng Hai ta về quê!

Đã hết mồng Hai nay mồng Ba
Cỗ bàn lại dọn, lại bày ra
Ông bà sắm sửa khăn cùng áo,
Lạy trước ban thờ với mẹ cha.

... Thoáng cái thời gian đã vụt qua
Giờ đây xa lắm bóng quê nhà
Giao thừa đất khách! Ôi thương quá!
Thịt cá ê hề! Hương cũ xa!
Sao Khuê



Tuyết Đầu Mùa

Những bông tuyết trắng xóa bay tới tấp rơi lá tả vào cái kính chắn gió của chiếc xe cộng thêm ánh đèn pha loang loáng của những chiếc xe chạy ngược chiều càng làm tôi chói mắt thêm, nắm chặt tay lái tôi thầm nói với mình "*Có thêm tí nữa thôi, sắp về đến nhà rồi...*". Tự nhủ với mình như thế nên tôi kiên nhẫn mò mẫm lái xe về nhà sau một ngày làm việc mệt mỏi mặc kệ trận bão tuyết đang xoáy tít bên ngoài.

Con đường dẫn vào làng tôi ở là một con dốc khá dài và cao, mặt đường lúc này đã phủ một lớp tuyết trắng dày cộp, trông rất chi u là nên thơ vô tội vạ, chưa có vẻ gì là trơn trượt nguy hiểm cả, vậy chứ sáng hôm sau với cái cường độ tuyết rơi kiểu này thì nó sẽ khoác một cái mặt nạ lạnh lùng dễ ghét khi mọi người trong làng tìm cách lái xe ra khỏi làng để đi làm việc và bắt buộc phải leo con dốc này. Mùa đông xe nào cũng phải có bánh xe mùa đông đã đành, nhưng leo được cái dốc dài cao và phủ đầy tuyết như thế này đòi hỏi tài xế phải có một bản lĩnh cao cường mà hình như tới bây giờ tôi vẫn chưa có, tuy đã dọn về đây khá lâu. Đạp ga mạnh thì bánh xe sẽ

quay tít và trượt ngang, loạng quạng không kìm tay lái xe có thể chúi mũi xuống ruộng hời nào không hay. Còn đạp ga mà không đủ đô thì coi như... tuột dốc tự do; lúc đó chỉ còn nước toát mồ hôi lạnh, ráng mà bình tĩnh để bẻ tay lái cho bánh xe... lủi vô lẽ đường, may ra xe đứng lại kịp thời, trước khi có xe khác từ đằng sau, thắng không kịp vì trơn, ùi vô mông xe mình!

Từ ngày gia đình tôi bỏ thành phố về nhà quê ở, tôi có thêm lý do chính đáng để thỉnh thoảng nằm nhà không phải chui đầu vô sở vì... tuyết, cho nên tôi không hề ghét tuyết một tý nào cả, mặc dầu mỗi năm ít nhất một lần, vì nó mà đo ván hay bị bầm mông dài dài...

Cách đây 40 năm, khi lần đầu tiên chân ướt chân ráo đặt chân đến nước Đức vào một ngày đầu tháng Hai, cái tháng Hai đang nóng chảy mỡ ở quê nhà, tôi không ngờ là mình sẽ sang đây sống với cái tủ lạnh khổng lồ này lâu đến như vậy. Ngày ấy, anh tôi đón tôi ở phi trường Frankfurt, sương mù chưa tan hẳn mặc dầu trời đã gần trưa, bầu trời xám xịt buồn bã như chia sẻ với tôi nỗi buồn cô đơn xa nhà... Đôi giày mới toanh của tôi sau 1 tuần ở Đức bỗng dưng trở chứng một cách khó hiểu, thường ngày (khi còn ở VN) nó mềm mại ôm sát bàn chân, bây giờ sao... cứng ngắc! Cái tai hại đầu tiên của xứ lạnh: đôi giày đẹp để mới toanh sau vài ngày thấm nhuần cái lạnh đã teo nhỏ lại, không cách gì xỏ chân vào được nữa. Lúc đó tôi chỉ còn biết rửa thơm cái tiệm giày xịn ở đường Lê Thánh Tôn, chẳng hiểu họ xài da của con vật nào mà nó tẻ như thế này. Thôi thì đành cất giày vào góc tủ làm kỷ niệm và phải sắm ngay cho hợp thời trang một đôi mới vậy.

Tiệm giày mà anh tôi làm mặt rành đất tôi vào, sau này tôi mới biết là tiệm chuyên bán giày cho người già hay cho người có tật hay có vấn đề gì đó, tiệm giày mà tới từng tuổi này tôi vẫn còn ngần ngại không hiểu mình đã đủ tuổi để vào mua hay chưa? Hai anh em tôi say sưa lựa lựa lựa mãi mới ra được một đôi có vẻ không lấy gì làm già cho lắm. Đôi giày bà già mà anh tôi cứ xuýt xoa "*Mùa đông mà đi đôi này là nhất, ấm lắm, êm lắm, không trượt té được...*". Tôi đã mang đi học suốt mùa đông đầu tiên trên nước Đức mà không hề biết là mình đi giày bà già quê kệch. Không hiểu mấy bà bán hàng lúc đó đã nghĩ gì về hai đứa con nít này nhỉ, chắc các bà nghĩ anh em chúng tôi đi mua giày biểu mẹ. Có giày mùa đông rồi tôi cầu trời cho tuyết rơi cho mình được thử giày cũng như được tận mắt tận tay nhìn và bốc tuyết.

Cư xá sinh viên của tôi ngày ấy không nằm trong khuôn viên của đại học mà lại nằm bên ngoài, xé xé bên kia đường là nghĩa trang chính của thành phố. Phòng của tôi nằm ở lầu 4, cửa sổ tay phải nhìn sang campus, còn cửa sổ tay trái thì nhìn sang khu nghĩa trang với những hàng thông xanh rì cao vút. Nhà tôi ở Sài Gòn cũng nằm xé xé đối diện với nghĩa trang, con đường Thiệu Trị, tôi đã từng chứng kiến những đám ma ò e í é, tiếng khóc chen lẫn tiếng phèn la, chiêng trống rộn ràng, mùi nhang đèn hương khói quyện lẫn trong đám tro tàn của những hình nộm bằng giấy được đốt để tiễn đưa vong hồn người chết, đã trở thành những hình ảnh quen thuộc với tôi ngày ấy. Cái gì bay bay nhẹ lảng đãng trên trời đối với tôi thời đó luôn luôn là tro tàn và chỉ có thể là tro tàn mà thôi... Kể cả lần đầu tiên trong đời thấy tuyết rơi mà tôi vẫn ngỡ là... tro bay! Anh tôi thấy tuyết rơi vội chạy đến phòng tôi để chia vui với cô em vì "*Hên quá! Anh tưởng mi phải chờ đến sang năm mới được thấy tuyết.*" Nào ngờ anh phải nghe con em thổ lộ "*Vậy mà này giờ em cứ tưởng người ta đốt vàng mã nên tro bay.*" Ngổ đến thế là cùng!

Sáng mùa đông, 7 giờ sáng trời vẫn còn tối thui, chiều 4 giờ là đèn đường đã bật. Ngày thì ngắn và đêm thì dài nên thời sinh viên học ít chơi nhiều là vì vậy. Cư xá sinh viên vào cuối tuần chỉ còn toàn là sinh viên ngoại quốc tụ họp nấu nướng ăn uống, đàn địch, hát hồng với nhau cho vui bớt nỗi buồn nhớ nhà. Mua một con gà mà chế biến ra không biết bao nhiêu là món, từ kho cho

đến xào, một hộp trứng gà kèm theo chai xì dầu Maggi là cả bọn hả hê ăn uống ngon lành với nhau, ăn xong uỳnh tù ti xem ai rửa chén, rồi ngồi tán dóc kể chuyện ngày xưa còn bé, cho đến khi mệt thì lăn đùng ra ngủ.

Chuyện ngủ lậu nhà bạn cũng là chuyện thường tình vì buồn quá mà về ngủ trong căn phòng vắng lạnh thì thà... chết còn hơn. Buổi sáng thứ hai bừng con mắt dậy, mặt trời đã lên cao, thế là phóng một bước ra toilette rửa mặt đánh răng, thay quần áo, khoác thêm vào cái manteau, quàng thêm cái phu-la quần cổ, vớ cái cặp táp... rồi hấp tấp ra khỏi phòng. Chạy lúp xúp vào campus cho kịp giờ học, biểu sao không... té cái xoạch, ê ằm cả hai mông vì... tuyết trơn.

Tuyết mới trắng tinh chưa ai đặt chân lên thì êm như nhung, đẹp đến rợn người, nhưng tuyết mà đã bị bao nhiêu bàn chân dẫm lên, nén chặt và lớp tuyết bên trên đã đông cứng lại, lúc đó mà hấp tấp dẫm lên thì cái chuyện chụp ếch chụp nhái, ngã sóng soài, nằm đơ càng lên trời cũng không lấy gì làm lạ cho lắm. Theo thông kê của tôi thì semester mùa đông dài 6 tháng, mỗi tháng có 4 tuần, vị chi là có 4 ngày thứ hai. Bốn cái ngày thứ hai nhân với 6 tháng mùa đông là ít nhất chụp ếch 24 lần, chưa kể những ngoại lệ khác. Ra trường sau 6 năm vị chi là 144 lần làm "mát xa" cái mông. Hèn chi mà giờ đây tôi có thói quen xoa xoa cái bàn tọa khi ngó thấy tuyết!

Ngày đó tôi hay đi xi-nê, với số tiền cố định hàng tháng nhận được từ bố mẹ tôi gửi sang, tôi bắt buộc phải cân nhắc chi tiêu, tuy nhiên khoảng tiền nào phải cắt xén thì không biết chứ tiền đi xi-nê là không thể nào cắt xén bớt được. Các bạn cứ tưởng tượng đi, vé vô cửa thời đó có 7 Đức mã mà thôi, tính ra khoảng 3,5 Euro. Vé hạng nhất chứ không phải vé hạng chót đâu đấy nhé, nhưng nói cho oai thôi, chứ tư cách gì mà dám mua vé hạng nhất chính gốc. Để câu số khán giả nghèo mà ham chơi (như đám sinh viên chúng tôi), các rạp xi-nê bày ra chiếu xuất đêm, có nghĩa là chiếu xuất từ 11 giờ đêm đến 1 giờ sáng, vé đồng hạng nhất chỉ còn ½ giá cho mọi người, riêng cho sinh viên thì bớt thêm 1 đồng Đức mã, tính ra chỉ tốn 2,5 Đức mã. Thế thì tội gì mà không đi xuất đêm!

Nhưng, cái gì cũng có chữ nhưng cả, không thôi đâu có chuyện mà kể. Đi xi-nê ra thì phải cuốc bộ về nhà vì đã hết giờ xe bus chạy. Trời khô ráo nắng ấm thì không nói làm gì, chứ tuyết rơi hoặc mưa đá rơi thì các bạn đã tưởng tượng cái "nhưng" nó ra làm sao rồi. Quảng đường từ rạp xi-nê về đến cư xá sinh viên nếu đi nhanh thì mất độ hơn nửa giờ, còn cà rịch cà tang vì mãi nói chuyện trên trời dưới đất hoặc vì đường trơn trượt vì tuyết hay vì băng đá hay vì... gì gì đó, thì còn lâu mới về đến nhà. Người chuyên môn cuốc bộ làm bạn đồng hành của tôi trong những đêm "dãi dầu gió sương" ngày đó, tới giờ này vẫn còn lẻo đẻo đồng hành cuốc bộ với tôi.

Ngày đám cưới của chúng tôi là một ngày cuối thu, đầu đông. Ngày đó tuy thật lạnh nhưng có nắng hanh vàng trong như thủy tinh nháy múa vui tươi trên những cành cây đã trơ lá như muốn chia vui với chúng tôi trong ngày trọng đại ấy. Ngày cưới của chúng tôi, ngoài ông anh ruột của tôi, thì bố mẹ và các em của tôi vì hoàn cảnh thời cuộc đã không thể có mặt. Bạn bè thân mến của chúng tôi từ khắp nơi đã kéo về Mainz, thành phố nơi chúng tôi theo học, ra trường và tới bây giờ vẫn còn ở để kéo cây kiếm cơm. Ngày ấy, các bạn tôi đã chia nhau làm đàn trai và đàn gái cho đôi bạn có đầy đủ lễ nghĩa trọn vẹn đôi bề... Bạn bè của thời đi học ngày xưa tuy ngày nay ít có dịp để gặp gỡ hàn huyên như thuở nào, nhưng những kỷ niệm khó quên ấy đã mãi mãi gắn bó chúng tôi...

Buổi chiều trước ngày đám cưới, các bạn tôi đã bấm chuông nhà cô dâu chú rể, một appartement 2 phòng nằm trên tầng lầu cao nhất của ngôi nhà trong khu phố cổ. Cả bọn xếp thành một hàng dài từ cầu thang của tầng dưới, dài cho tới cửa phòng chúng tôi, người nào người nấy tay xách

nách mang, mang theo các túi ngủ gói mền (dân ngủ lậu chuyên nghiệp mà). Mấy ông bạn vác theo những bộ veston, treo cravatte lòng thòng, giày kiềng cầm tay hay đeo lên cổ. Mấy cô bạn của tôi thì ôm đồm mỗi cô ít nhất vài cái áo dài, ví xách tay, máy sấy tóc, dây nhợ tòn teng... Cứ như một đám hát... Vui ơi là vui!

Các bạn cũng có thể tưởng tượng được căn phòng của chúng tôi lúc đó nó lung tung beng, loạn xạ ngẫu đến cỡ nào rồi: người thì lo ủi quần ủi áo, lo thắt sẵn cravatte (vì nhiều ông chưa tự mình thắt cravatte được), mặc thử áo quần đi tới đi lui để diện cho ngày hôm sau. Cô dâu, chú rể lắm lúc quên mình sắp là nhân vật chính, lảng xảng vô tư cứ như những nhân vật phụ, hình như hai chúng tôi hợp nhau nhiều nhất là ở cái điểm ham vui này. Vui quá cho quên đi những ngày chuẩn bị đám cưới đôi lúc cười ra nước mắt...

Chàng của tôi là dân Thiên chúa giáo chính tông. Đám cưới phải được làm ở nhà thờ có linh mục chứng giám, mà muốn cử hành lễ cưới ở nhà thờ thì trước đó phải ra Tòa thị sảnh ký giấy hôn thú, không có cái giấy pháp luật chứng giám thì mười ông linh mục ở nhà thờ cũng phải bó tay! Luật Đức nó nghiêm khắc thế đấy, thế mà chúng tôi cứ ngơ ngác ngác ngác, tinh bơ ần định ngày cưới, in thiệp cưới gửi đi khắp nơi, cho đến lúc nói chuyện với Cha sở. Khi hiểu ra cái chuyện nhiều khi là chưa có giấy hôn thú thì không làm lễ cưới ở nhà thờ được, hai chúng tôi mới vất giơ lên cổ mà chạy....

Cô dâu nhất định mặc áo dài cổ truyền, không thích mặc áo cưới Tây phương, mà thời đó làm gì có áo cưới gửi từ Việt Nam sang, thế là cô dâu quyết định... tự may lấy áo cưới cho mình. Hy sinh cái áo dài độc nhất đem theo từ lúc sang đây, tháo từng phần ra, cô dâu tự đo tự cắt tự may, hì hục sau mấy ngày thì xong cái áo cưới... Thờ phào!

Phần mua sắm đồ cưới, cứ tưởng cô dâu phải chọn lựa lâu lắc, ai ngờ lại là chú rể. Chú rể khó tính, chuyên đòi hỏi những gì không thể có trên đời: phải đẹp, phải sang và giá cả phải thật... phải chăng cho bộ đồ keng của chàng. Không nhớ là hai chúng tôi đã lái xe đi đến những tỉnh lớn nhỏ nào của Đức, lái sang cả Paris... Chỉ nhớ là lần nào cũng về tay không. Kén chọn cho lắm rút cục mua ngay tại Mainz! Nếu tính cả tiền xăng e rằng đủ mua mấy bộ đồ keng!

Hai ngày trước đám cưới chú rể đi cắt tóc. Anh chàng tả tình tả cảnh làm sao không biết mà cô thợ hay ông thợ cắt tóc xén cho một đường láng công... Trời thì lạnh mà chàng của tôi đi húi cua trời ạ! Bây giờ cứ đến ngày kỷ niệm ngày cưới, lòi hình ngày xưa ra xem, chúng tôi vẫn còn buồn cười.

Buổi tiệc cưới ngày ấy thật vui thật đẹp, trời thương nên chỉ bắt đầu đổ tuyết khi tất cả mọi khách khứa đã đến đông đủ. Bên ngoài trận bão tuyết cứ xoáy từng cơn, bên trong phòng tiệc bạn bè cùng nâng ly, mừng chúng tôi từ nay nên chồng nên vợ, không cần thắc mắc lòi thoi sau đó phải lái xe về nhà ra sao với trận bão tuyết đầu mùa này...

Như một ngày mùa đông năm nào xa xưa đó, đám cưới con gái của chúng tôi cũng được tổ chức vào một ngày đầu đông, tuyết rơi phủ trắng xóa từ cả tuần trước đám cưới. Trời năm đó lạnh sớm quá, nhiệt độ ban đêm xuống đến -15 độ Celcius. Con gái của tôi bắt chước mẹ, cũng nhất định mặc áo dài truyền thống Việt Nam. Ngày xưa mới khó khăn chứ bây giờ thì dễ dàng lắm, lại có thêm sự trợ giúp của cô bạn thân thiết của mẹ ở Việt Nam, thế là con gái tôi yên chí sẽ có áo dài cưới gửi từ quê nhà sang. Những ngày rộn ràng đi sắm sửa mọi thứ cho đám cưới con gái sao tôi cứ ngậm ngùi nhớ lại ngày xưa... Mẹ tôi ngày ấy đã không được ở gần tôi để sắm sửa cho con. Sợ mẹ buồn, sợ mẹ lại chạnh lòng, tôi đã không dám kể lê ti mi cho mẹ nghe nỗi sung sướng hân hoan của tôi khi được tự tay lo lắng sắm sửa chuẩn bị đám cưới cho con gái của mình.

Ngày cưới của đứa cháu gái đầu tiên, bà Ngoại đã lại thêm một lần băng khuâng. Biết làm sao bây giờ phải không mẹ. Phải chăng đó là số mệnh của con và của mẹ, số mệnh bắt chúng ta phải sống xa nhau. Ngày đưa con lên đường dần thân vào cuộc đời, mẹ đã buồn, đã khóc, nhưng mẹ vẫn còn hy vọng ngày trở về của con.

Con viết những dòng này như một lời tạ tội với mẹ, vì con vẫn biết tuy mẹ rất muốn con ở gần mẹ nhưng chắc chắn mẹ không muốn con phải xa cháu, xa con và xa chồng.

Cái bồn phận làm Bà, làm Mẹ, làm Vợ của con đã bắt buộc con phải sống xa Mẹ, Mẹ nhỉ!

Mỹ Nga

(Mainz, mùa tuyết đầu 03.12.2010, nhân ngày đám cưới con gái.)

Gặp Gỡ Trong Đời Một Chữ DUYÊN

Thật là một sự trùng hợp kỳ lạ khi người viết đang viết bài số 600-MCTN-ORTB thì lại đúng ngày thứ hai, 14 tháng 2, năm 2022 là ngày nhiều người đang mừng Lễ Valentine's Day hằng năm tuy không rình rang, náo nhiệt như những năm trước vì Covid-19 vẫn còn đang hoành hành. Điều này chứng minh rằng con người sống không phải chỉ sống với vật chất, trí não mà vẫn cần và sống với tình cảm, trái tim.



Tình cảm của con người bao la, không giới hạn: tình yêu thiêng liêng đối với tôn giáo, đối với quê hương đất nước, tình yêu cao cả của mẹ cha, tình yêu nồng nàn say đắm của gái trai đôi lứa, v.v. Chính sau những giờ phút quay cuồng bon chen, chạy đua theo vật chất, tình cảm con người nơi chúng ta, ở xứ lạ quê người, lại càng sống dậy mãnh liệt hơn bao giờ hết, dù già hay trẻ.

Những người đến trong cuộc đời của chúng ta không phải chỉ là tình cờ mà do những nghiệp duyên kết hợp tự nhiên đời. Tại sao có những người mình gặp thấy "khó ưa" vô cùng và cũng có người mình lại đem lòng quý mến dù chỉ mới lần đầu gặp gỡ?

Trong một email của Thầy Thích Tánh Tuệ gửi cho người viết có dạy:

Gặp gỡ trong đời một chữ DUYÊN

Theo lời Phật dạy, giữa người với người luôn tồn tại một mối nhân duyên từ kiếp trước, vì vậy, trong cuộc sống này, khi ta gặp và yêu thương một ai đó đều có nguyên do. Không ai là vô duyên vô cớ xuất hiện trong cuộc đời của bạn cả, sự xuất hiện của mỗi người đều có nguyên do, đều đáng được cảm kích.

Trong kinh, đức Phật đã nói bốn loại nhân duyên. Tất cả chúng ta có mặt với nhau ở đây không phải tự nhiên mà do có nhân duyên với nhau nhiều đời nên nay mới gặp.

– Có người mình chưa bao giờ biết, nhưng vừa gặp thì thấy thân thiện, quen quen, như đã gặp ở đâu rồi.

– Có người vừa mới gặp là đã thấy ghét. Đó là dấu hiệu cho thấy mình đã có thiện duyên và ác duyên với nhau từ nhiều kiếp trước, bây giờ mới gặp lại đây.

Người mình từng mang ơn thì vừa trông thấy liền cảm mến. Người đã tạo oán thì trông thấy liền bực mình. Con người chúng ta do tạo các nhân duyên thiện ác lẫn lộn nên sanh ra ở cõi ta bà phải kham nhẫn này. Từ duyên mà lại, cũng từ duyên mà tan. Đủ duyên thì còn, hết duyên thì hết. Khi

nhân duyên còn thì có phá phách cỡ nào cũng không hỏng được, khi duyên hết rồi thì có níu kéo kiểu nào cũng bị rã tan.

Mọi thứ bắt đầu từ duyên phận, kết thúc cũng lại do duyên phận. Khó có ai trong đời chưa một lần thốt lên cái câu quen thuộc: “Thôi thì cái duyên cái số.” hay “Duyên phận đã định rồi.” Có phải thực sự duyên phận đã được trời định rồi hay không, hay tất cả là do con người tự tạo? Khi đầy yêu thương, người ta thường nói “có duyên” để tìm cơ hội gần gũi. Lúc đã cạn tình cảm, người ta lại nói “hết duyên” để lấy cớ dứt tình. Thực ra gặp gỡ được nhau thì đúng là thiên duyên, còn vui hay buồn, hợp hay tan, gần hay xa, đi hay ở, nắm hay buông, nâng lên hay đặt xuống, đón nhận hay chôi bỏ, phải chăng đều là do trần định, đều nằm trong chính nhân thể lòng người.

Bạn chỉ là người khách qua đường trong cuộc đời của người khác, chỉ có thể cùng người khác đi cũng chỉ một đoạn đường đời. Điều đó chính là tính hữu hạn mà bạn cho được người khác, vậy thì làm sao có thể mong cầu người khác cho đi sự vô hạn được?

Mười năm, hai mươi năm hay một trăm năm của một đời người, cũng chỉ là một đoạn đường. Chúng ta chỉ có thể có duyên cùng đi với nhau chỉ một đoạn nào đó thôi, đừng nhầm lẫn cố chấp, sở hữu. Khoảnh khắc hiếm hoi nào còn duyên, có được, chúng ta nên quan tâm, cho ra hơn là nghĩ người khác phải tuân thủ theo kiểu của mình. Như thế, sẽ không bị nhận hiểu sai lầm, biết tôn trọng và giúp đỡ người khác, đưa đến một cuộc sống tích cực, vui tươi, không làm khổ mình và người.

Người sống ở trên đời

Bởi vì xem nhẹ, cho nên vui vẻ.

Bởi vì xem nhạt, cho nên hạnh phúc.

Giữa đất trời, chúng ta đều chỉ là những hành khách qua đường, rất nhiều người đời và sự tình chúng ta không cách nào có thể làm chủ nổi cho được. Ví như thời gian đã trôi qua, ví như người đã rời xa!

Chữ “Tâm” 心 có ba nét chấm, đều hướng vào trong, chẳng có một điểm nào là hướng ra ngoài. Bạn càng muốn nắm giữ lấy nó, thói thường nó lại càng rời xa bạn nhanh nhất. Tất cả tùy duyên, duyên sâu đậm thì quán quýt đoàn tụ, duyên nhạt nhẽo thì tùy nó rời đi.

Cảnh giới của người biết tu đó là: ”Sống là thương mà lòng chẳng vấn vương”. Có thể xem nhẹ, xem nhạt được bao nhiêu thì thống khổ sẽ càng rời cách xa bạn bấy nhiêu.

“Gặp gỡ trong đời một chữ Duyên

Trân trọng bên nhau phút hiện tiền

Người đến, ân cần cho hết dạ

Người về, thôi vương bận niềm riêng.”

Như Nhiên - Thích Tánh Tuệ



Người viết đã có phúc duyên gặp gỡ những bậc tăng ni đức hạnh, những thiện trí thức tài đức đáng kính, những bạn bè thân hữu, thân nhân tốt bụng đã giúp đỡ người viết rất nhiều trong những lúc cần thiết.

Xin tri ân Phật Trời đã ban phúc lành cho người viết đã có duyên hạnh ngộ quý vị này và xin phép được tâm tình qua bài thơ Phúc Duyên Gặp Gỡ dưới đây để làm kết luận cho bài viết hôm nay.

Phúc Duyên Gặp Gỡ



Có những mến thương nầy mấm ướm nụ
 Có những cảm tình trở nhụy chồi xanh
 Chỉ chờ một ngày hội đủ duyên lành
 Sẽ khai mở thành thân tình quý mến

Xin hãy để cho Tình Thương đỡ bến
 Vì giòng đời vui ít khổ đau nhiều
 Kiếp con người có sống được bao nhiêu
 Trăm năm tuổi mấy ai mà sống đủ

Gốc Thiện Tâm mà trời cao đã phú
 Hãy vun bồi cho trở nụ đơm hoa
 Để xóa tan đau khổ cõi Ta Bà
 Người người được thắm nhuần tình thương mến

Cám ơn người đã dừng chân ghé bến
 Bến yêu thương, bến quý trọng, thân tình
 Nếu ta cùng chung một kiếp nhân sinh
 Thì ta hãy thương yêu trong cuộc sống

Tôi thích một hoa hồng khi còn sống
 Còn hơn là trăm vạn đóa hoa tươi
 Lúc chết đi ai biết được tình người
 Là thành thật hay chỉ lời dối trá?

Đừng cân lường và cũng đừng mặc cả
 Vì tình thương không đong vị đo lường
 Chỉ biết rằng : ta thành thật yêu thương
 Ta sẽ được niềm vui và hạnh phúc

Sương Lam
 Viết tặng các thân hữu của SL

Xin bấm vào link dưới đây để vừa nghe nhạc vừa đọc bài thơ
 Phúc Duyên Gặp Gỡ – Thơ Sương Lam- Nhạc Bài thơ gửi Bạn
[\(2\) Bài thơ gửi Bạn – YouTube](#)

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với
 duyên nghiệp của mình nhé.

Mời quý thân hữu cùng vui với gia đình Minh Sương Lam trong dịp Tết Nhâm Dần 2022 vì 4 chị
 em chúng tôi có phúc duyên họp mặt cùng nhau đi chùa lễ Phật và ăn phở chay đầu năm ở chùa
 Bửu Hưng... Một phúc duyên tốt đẹp rất khó thực hiện trong cơn đại dịch Covid-19 hiện tại.
 Tạ ơn Phật Trời đã gia hộ và Cha Mẹ đã phù hộ gia đình Nguyễn Hữu trong dịp Xuân về.

[Gia đình Minh Sương Lam Mừng Xuân Nhâm Dần
 2022 - YouTube](#)

Youtube Gia đình Minh Sương Lam Mừng Xuân Nhâm
 Dần 2022 Video link
<https://youtu.be/TeNuNC8-H84>

Người giữ vườn Một Cõi Thiên Nhân
Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet,
 qua điện thư bạn gửi MCTN 600 ORTB 1024 21522)



LỄ TÌNH NẤU GÌ CHO ANH VUI?

Than tình vẫn âm ý cháy,
Bánh tét, hoa thơm còn bày,
Ổ qua còn lưu vị đắng,
Mứt gừng Tết hầy còn cay!

*

Anh đòi vào tìm chiếm lĩnh
Chiếm xong nằm ngủ im lìm
Để trái tim em bậm tậm
Lay hoài anh vẫn lặng im.

Anh thôi ôm đàn dạo nhạc
Cà phê em nhấp ai chia?
Em nghe, sao anh thôi hát?
Ai ngân điệp khúc Chia Lìa?

Không có hoa anh mua tặng,
Lần đầu tiên Lễ Tình Yêu
Cứ ngắm hình anh mà khóc
Em biết nấu chi nướng chiu?

Á Nghi, 13.2.2022

*Chiu: chiu

ĐỜI ĐỘC THÂN

Ai bảo đời độc thân là buồn tẻ?
Riêng ta đâu vội vã chuyện chồng con
Hãy enjoy những ngày tháng vàng son
Không vương bận, lo âu đầy phiền phức.

Muốn shopping, ta đi ngay lập tức
Không ngại ngân, suy nghĩ một phút giây
Cứ tung tăng đi cho hết cả ngày
Không có ai ở nhà mặt sưng sía.

Du lịch hả? Còn chần chờ chi nữa
Lên đường ngay, aboard một mình ta
Tận hưởng trời xanh, biển rộng bao la
Thế giới xung quanh gọi mời muôn hướng.

Khi làm biếng, ta không cần nấu nướng
Bốc phone lên, take out là có ngay
Phở, bún, cơm, gà nướng hay heo quay
Nóng giòn thơm ngon vô cùng hấp dẫn.

NẮNG CÀI SONG THƯA

Mùa Xuân
Biển hát lời thơ
Trời xanh núi biếc
Rộng bờ cõi riêng
Có con chim hót huyền thiên
Cho ta đứng dưới mái hiên nhớ người.

Mùa Xuân
Nắng trải trên đồi
Hoa vàng nở nụ
Đất - trời vọng âm
Có đôi chim hót thi trầm
Ngàn con sóng vỗ vết bầm rạn da.

Mùa Xuân
Bướm lượn la đà
Hoa khoe phong nhụy
Ướt tà áo bay
Mùa Xuân én rộng vòng tay
Biển và ta mãi ôm đầy hư mê.

Mùa Xuân
Mây lồi lời thề
Cho ai quên
Bước chân về đêm nay
Để con phố nhỏ thở dài
Đường xưa lạnh vắng nắng cài song thưa.

Kiều Mộng Hà

Feb 18-2022

XIN RÈN TÂM EM

Hai ta đã chẳng là gì
Nhưng anh góp sức dòng thi thương Nhà
Bao nhiêu đáp số tìm ra
Cả kho kiến thức, hỏi qua đã tường.

Với em, anh rất phi thường
Chuyện chi cũng đáng tuyên dương xa gần.
Bất thường ở chỗ bất... cần
Của như không nhận, bạn bần* không chơi.
Đi đâu cũng âm tiếng cười
(Có đâu lạnh lẽo như người thọ tang).

Nếu nổi hứng, ta vẫn làm cơm đây
Chẳng sợ ai chê mặn, ngọt, chua, cay
Ăn xong rồi, chẳng phải rửa chén ngay
Cứ để đây, ta pha cà phê uống.

Đêm đêm ngủ, một mình một giường lớn
Ta nằm ngang nằm dọc, cứ vô tư
Không có ai cản nhắc: “Đi ngủ đi,
Tắt đèn đây, ngày mai đi làm sớm!”

Đời độc thân, đôi khi cũng...lẻ bóng
Chuyện nhỏ thôi: nghe nhạc hay xem phim
Chàng tài tử Hàn Quốc đẹp lung linh
Người tình đó, dặt ta vào mộng mị.

Sau đêm dài ngủ ngon, ta thức dậy
Cảm ơn đời, một ngày nữa đẹp tươi
Ta soi gương và hạnh phúc mỉm cười
Đời đẹp quá, bao niềm vui chờ đón.

Một nửa kia, ta cũng từng nghĩ đến
Vội vàng chi, thôi cứ đợi chữ Duyên
Người ở đâu, xa lắm hay gần bên
Người sẽ đến mùa xuân hay đông giá?

Ta sẽ vì người, đợi chờ thêm nữa
Xin giã từ những ngày tháng độc thân
Những tháng ngày đẹp lắm tuổi thanh xuân
Ta giữ mãi trong tim làm kỷ niệm!

Người không đến hả? Có chi phiền muộn!
Ta ngồi thiền, suy gẫm chuyện trần gian
Làm từ thiện, giúp những người khó khăn
An bình lắm khi cho đi hạnh phúc.

Là thế đây, cuộc sống ta thoải mái
(Kể có chồng, con... chưa chắc được như ta!)
Mỗi người một phần riêng, cõi ta bà
Hãy vui hưởng những gì là... số phận!

KIMLOAN

Edmonton, 2/2/2022

Chúng mình đã chẳng giàu sang
Nghèo đâu chia đó, sẵn sàng dấn thân
Bao năm vất vả gian nan
Chờ ngày hưu trí thuyền nhân hưởng nhàn.

*

Nhanh chi vội vã lên... đàng
Để em túi phận, lệ hàng hàng rơi?
Ba khen, Má quý. Thương ơi!
Bây giờ Má bệnh, một lời cũng quên.

Ba, anh hội ngộ ở trên
Anh xin Ba giúp Lửa, rèn tâm em
Trui thơ cho sắt đá thêm
Chém đâu đứt đó búa liềm Việt gian!

Ý Nga, 16.2.2022

*Bản: bản tiện

Đông Ôi Đùng Vội

*Lìa cành lá rơi
Thu qua mát rồi
Đông buồn sắp về
Hồn nghe tái tê
Đông ơi chậm thôi
Ta đang vẫn ngồi
Bên dòng nước bồi
Nghe chiều chậm trôi.*

*Mây bay lững lờ
Thu buồn hát hiu
Trời chiều dịu êm
Ta ngồi đợi đêm.*

*Xa xa tiếng chuông
Nghe thăm thăm buồn
Con chim lẻ loi
Nhìn quanh ngó quanh.*

*Thu chưa muốn đi
Đông buồn vội về
Ta ngồi đợi mưa
Nghe cơn gió đùa...*

PhamPhanLang

Thằng Chuột Chí

Sáng Mừng Một Tết năm Mậu Tý, bà Khánh đang loay hoay xoay lại chậu cúc đại đóa để cạnh chiếc sofa cho mấy bông hoa nở đẹp quay ra phía ngoài thì nghe tiếng gia đình Khoa, cậu con trai lớn bước vào.

- Năm mới chúc con chúc bố mẹ mạnh khỏe, an khang, vui vẻ, phát tài!

Con bé Minh Uyên mới ba tuổi, xinh xắn trong chiếc áo dài gấm bé xíu màu hồng đào cũng khoan tay véo von nói tiếng Việt:

- Chúc mừng năm mới! Chúc bà khỏe mạnh, sống lâu trăm tuổi!

Thằng bé Khiêm Cung mới hơn một tuổi chưa biết nói cũng được diện chiếc áo dài gấm màu xanh chữ Thọ tròn màu vàng, đầu đội khăn xếp chỉnh tề đứng bên cạnh chị.

Bà chúc lại vợ chồng Khoa rồi ôm hai cháu vào lòng, chúc hai đứa trẻ và cho mỗi đứa một phong bao đỏ tiền mừng tuổi.

Nhìn hai đứa cháu nội kháu khỉnh, tươi tắn lòng bà rộn niềm vui. Ngày xưa bố mẹ bà sanh một bầy mười hai người con mà cụ bà ngắm bầy con cứ xuýt xoa: “Không chịu khó đẻ thì làm sao có lũ trẻ này.” Cụ cho rằng con cái là lộc trời cho, không phải cứ muốn là được nên cụ hết lòng thương yêu, chăm sóc bầy con của cụ.

Chuyện vẫn một lúc Khoa lên tiếng hỏi:

- Mẹ ơi, năm tuổi là thế nào hả mẹ?

- À, theo âm lịch, mỗi chu kỳ thời gian là 12 năm được gọi là một giáp, gồm Tý, Sửu, Dần, Mão... Mỗi năm tiêu biểu bằng một con vật. Con sinh ra năm nào thì cầm tinh con vật của năm đó. Thí dụ sinh năm Tý thì cầm tinh con chuột, năm Sửu cầm tinh con trâu... Cứ hết một vòng là trở lại năm mình sinh ra, được gọi là năm tuổi. Theo các cụ thì năm tuổi là năm đặc biệt, hoặc có việc trọng đại, hoặc gặp chuyện rất xấu hoặc là gặp chuyện thật tốt. Việc trọng đại có thể là việc lập gia đình, sanh con hay mua nhà, đổi chỗ ở, đổi việc làm... Nhưng sao năm nay con thắc mắc vậy?

- Dạ, năm nay năm tuổi của Châu, vợ con tuổi Nhâm Tý.

- Ô vậy thì biết đâu các con chẳng mua nhà to hơn hay được thăng chức, lên lương... Cứ nghĩ như vậy cho vui, đừng lo gặp phải chuyện xấu cho nó vụn vào người.

Hai vợ chồng liếc nhìn nhau, tùm tùm cười rồi Khoa nói:

- Châu có bầu thì sao mẹ?

- Ái chà... con giỡn với mẹ hả? Mới hồi đầu năm con nói với mẹ đã đi cột để khỏi đẻ??

- Vậy mới kỳ chứ! Tụi con đi bác sĩ rồi, bác sĩ đành cười trừ vì chuyện gì cũng có cái “risk” của nó mẹ ạ!

Đúng lúc đó ông Khánh mới đi chúc tết về bước vào. Bà lên tiếng liền:

- Thằng Khoa mới báo tin vui, ông sắp có thêm cháu nội đây này.

Đang treo cái mũ lên mắc ông ngưng tay lại, mắt tròn xoe:

- Há? Bà nói cái gì? Vợ thằng Khoa?

Chả là khi nghe tin Khoa nói đã đi cắt ống dẫn tinh để ngừa sinh đẻ ông đã lo lắng, nói riêng với bà “Cái thằng! Khi không tự đi thiên!” Sợ con buồn nên ông không trách mắng thằng, chỉ than thở với bà mà thôi.

Ông lấy phong bao đỏ gọi hai đứa bé đến để ông lì xì.

Sau khi nghe hai con kể rõ thêm chi tiết về cái “tai nạn” này ông nói:

- Đã đẻ ra hai đứa con như Tiên Đồng, Ngọc Nữ thế này mà không giám đẻ nữa! Cứ đẻ đi, nếu bạn thì đem đến ông bà trông nom cho. Trời cho nó vào cửa nhà mình phải vui vẻ đón nhận. Cấm hai đứa không được làm bậy mà bỏ nó nghe chưa!

Thế rồi tháng Tám dương lịch năm ấy mẹ nó cho ra đời một thằng con trai khỏe mạnh, khôi ngô. Vì nghĩ là con Trời cho nên ông nội đặt cho cháu tên Thiên Ý. Ông bà nội càng thương cháu hơn vì cháu rất ngoan, hay ăn chóng lớn, rất dễ nuôi và nhất là càng lớn trông càng giống ông nội.

Hàng ngày hai ông bà sang nhà con trai để trông nom cả sáu đứa cháu nội ngoại vì cô con gái nhà cũng ở gần bên. Buổi sáng ông đưa các anh chị nó vào trường, con chuột chí út ít ở nhà chơi với bà, bà dạy hát và nói tiếng Việt.

- Cu Thiên Ý!

- Dạ!

- Con tuổi gì?

- Con tuổi Tý.

- Chăm tinh con gì?

- Chăm tinh con chuột chí... Chuột chí kêu chít chít.

Cháu rất thông minh, khi mới lên hai thì bà nói nửa câu cháu đã biết nói tiếp theo.

Bà nói “Bà ơi...” là cháu tiếp liền “... cháu rất yêu bà!”

- “Đi đâu...” “... bà cũng mua quà về cho!”

- “Hôm qua...” “... có chiếc bánh bò!”

- “Bà chia...” “... cho cháu phần to nhất... nhà!”

Bà ra ngoài vườn tưới cây cháu cũng xách chiếc bình tưới bằng đồ chơi nhỏ xíu theo bà làm việc. Đến giờ tan trường ông đi đón các anh chị là hai bà cháu vào bếp sửa soạn bữa ăn.

Ăn uống xong, nghỉ trưa một lát cả lũ ra vườn chạy nhảy, hai thằng cháu ngoại lớn chơi bóng rổ với ông.

Cứ thế thời gian từ từ trôi.

Năm nay, năm Canh Tý, năm tuổi của con chuột chí Mậu Tý.

Sáng Mừng Một Tết theo tin khí tượng thì trời âm u và có mưa, ngồi trong gian phòng khách bên tách trà sen, mùi hương trầm tỏa ra thơm ngát. Không gian đượm mùi tết. Không có cảnh đào nhưng ba bình hoa “lay ơn” đỏ thắm trên ba bàn thờ và hai chậu cúc đại đóa vàng tươi. Bà đến bên cửa sổ kéo màn che nhìn ra ngoài vườn, năm gốc đào Nhật Tân chưa uơm nụ, hai cây đào trắng và hai cây đào xác pháo mới nhú những búp nụ non, cây appricot cũng còn trơ cành chỉ có cây mơ SaPa là mấy cành điểm hoa trắng muốt đang chúm chím mỉm cười. Cây muồng lá tròn có hoa vàng đầy cành, đẹp như hoa mai. Nắng lên, bà rủ ông ra vườn, lưng thưng đi trong nắng sớm và ngược mặt hưởng làn gió xuân.

Nghe tiếng chuông ông bà cùng ra mở cổng, thằng chuột chí xúng xính trong chiếc áo dài gấm vàng bước vào đầu tiên xông đất nhà ông bà, theo sau là bố mẹ và anh chị nó cũng trịnh trọng trong những chiếc áo dài quốc phục. Cả nhà kéo nhau vào phòng khách, ông bà ngồi xuống ghế cho ba cháu lần lượt chúc Tết rồi lãnh bao đỏ tiền mừng tuổi.

Thiên ý năm nay đã 12, nếu ở Sài Gòn như ngày xưa thì cũng đã là học sinh Chu Văn An, Petrus Ký hay Võ Trường Toản. Thằng bé đúng là con Trời, con Phật. Trời Phật dun dủi cho nó vào gia đình này. Bố nó đã đi cật mà vẫn bị hờ vì nó nhất định phải cố chui ra. Từ khi ra đời nó đã đem niềm vui đến cho cả nhà, mặt lúc nào cũng tươi rói, học hành giỏi dang và rất “sweet”, rất dễ thương nên thầy yêu bạn mến. Được bình chọn làm đại diện lớp để lên đọc diễn văn, lên sân khấu điều khiển chương trình. Đặc cử làm Historian, cầm chiếc máy ảnh ghi lại những sinh hoạt

của bạn bè để thỉnh thoảng viết phóng sự. Ở nhà Thiên Ý rất thân với anh chị, sống êm ả, hòa đồng. Đặc biệt cháu có giọng hát rất hay và vui đùa nhầy nhót, ca hát với các anh em họ. Thăng Chuột Chí Mậu Tý, Thiên Ý, đúng là thằng con Trời cho!

Đỗ Dung

CHỈ LÀ HÀNG XÓM

Từ năm 9-10 tuổi tôi đã biết bé em ru em ngủ hay dỗ dành khi em khóc. Càng ngày tôi càng kinh nghiệm vì mẹ tôi để liên tục, tôi là chị cả nên cũng vất vả theo, bé em hết đĩa này đến đĩa khác. Lúc ra sân chơi đùa với các bạn tôi cũng na theo đùa em, để nó ngồi một chỗ tôi nhảy dây hay chơi trốn tìm, nhiều khi em khóc nhẽ nhãi vì chị mãi chơi. Thậm chí khi tôi và Bích Hợp, con nhỏ bạn thân cùng xóm, rủ nhau đi chụp hình ở tiệm Nguyễn Kỳ mãi bên Tân Định tôi cũng không quên nhiệm vụ bé em.

Chúng tôi đi một chuyến xe lam đến Gò Vấp rồi chuyển xe buýt từ Gò Vấp đến Tân Định, Bích Hợp chụp trước, đến lượt tôi nó trông em giùm. Em tôi thấy chỗ lạ, người lạ, nó khóc ré lên cố bám lấy chị, Bích Hợp phải... giựt nó ra khỏi tay tôi. Em thì gào khóc tức tưởi bên ngoài mà bên trong sau tấm màn màu đen anh thợ chụp cứ luôn miệng giục tôi: “Nào... nào cười lên... cười lên thật tươi”.

Hai năm sau tôi bé em đến tiệm Nguyễn Kỳ chụp hình lần nữa. Vừa thấy tôi anh thợ chụp hình hỏi:

- Lần này lại bé em nữa hả. Đừng để nó gào khóc ồn ào như thằng nhỏ trước nghe.

Tôi ngại ngừng đáp:

- Em... không bảo đảm. Hên xui.

Xưa nay chưa có khách hàng nào ghi “dấu ấn” như tôi cả, đi chụp hình mà còn léch thếch bé em nhỏ theo. Hèn gì anh thợ chụp hình nhận ra tôi ngay.

Sau khi đi học về, mỗi buổi trưa tôi ngồi làm bài vở hay đọc sách truyện thì kiêm luôn nhiệm vụ đu võng cho em. Tôi nối một sợi dây dài vào võng nên dù ngồi học ở bàn hay nằm lăn ra đi-văng mãi mê đọc sách tôi vẫn thuận tiện kéo võng đu đưa cho nó ngủ say. Khi em thức dậy nó hay khóc nhè tôi bế nó ra tiệm tạp hóa nhà anh Luận đầu ngõ mua bánh. Bao giờ cũng là chiếc bánh... tay cùi, bánh vừa lạt vừa chút xíu mặn, hình dạng bàn tay cùi, “ghê rợn” thế mà hai chị em tôi đều thích, chị một bánh em một bánh. Anh Luận có lần thắc mắc và mời chào tôi:



- Nhà anh bán nhiều thứ, bánh bích quy, bánh men, bánh dừa, bánh quả bàng ngon nè em, sao ăn bánh tay cùi hoài vậy?

- Em cho nó ăn bánh này quen rồi, mua bánh khác em nó không chịu.

Anh Luận cũng như tôi, tôi vừa học bài vừa trông em còn anh vừa học bài vừa trông hàng giúp mẹ khi bà đi vắng. Ba anh mất vài năm nay, chị gái anh đi lấy chồng ở Long Khánh, chỉ còn hai mẹ con với cửa hàng tạp hóa và mẹ anh làm chủ vài giây hội hè nuôi anh ăn học.

Không phải hôm nào chị em tôi cũng mua bánh, gặp anh Luận đầu ngõ, anh trêu chọc tôi:

- Bữa nay bánh tay cùi nhà anh... ế hai cái kia bé Bông.

Anh vẫn vui tính gọi tôi là bé Bông vì anh lớn hơn tôi 3 tuổi.

Thỉnh thoảng tôi đã “cúp” tiền bánh mẹ cho hai chị em để dành mua sách báo vì tôi càng ngày càng mê đọc, mượn sách bạn bè, thuê ở tiệm sách nhưng vẫn còn thèm mỗi khi đi qua sạp báo ngoài đầu đường. Tôi đọc đủ loại truyện, nào truyện tranh Thạch Sanh Lý Thông, Thanh Xà Bạch Xà, Lâm Sanh Xuân Nương,... truyện tranh phương tây Lucky Luke bắn súng thần kỳ, Xi Trum bé bông tới truyện tiểu thuyết tình cảm và nhất là lúc này tôi đang tập làm thơ đăng báo. Để tìm cơ hội may mắn bài được chọn đăng tôi đã gửi thơ đến vài tòa soạn báo, thế là phải theo dõi xem họ đã nhận được bài chưa? Và họ trả lời ra sao?

Mỗi ngày tôi bé em đi bộ từ nhà đến một ngã ba đường lớn có xe cộ qua lại đông đúc, nơi đây một bên là tiệm Minh Ký Trà Gia một bên là sạp báo khá to, đủ các loại báo bày la liệt trên sạp và xung quanh sạp treo đầy những loại tạp chí thật hấp dẫn. Tôi chẳng bao giờ quan tâm đến tiệm Minh Ký Trà Gia bán hủ tiêu mi, bánh bao xíu mại ngon thế nào mà chỉ quan tâm đến sạp báo bên kia, tôi thuộc tên tất cả những tạp chí như Truyện hay Thứ Tư, Tiểu Thuyết Thứ năm, Phụ Nữ Diễn Đàn, Nghệ Thuật, Kịch Ảnh, Điện Ảnh, v.

Mỗi ngày mẹ đưa tôi tiền mua một tờ nhật báo, thay vì mua xong là ra về nhưng tôi lần khân ở lại, lật xem tờ báo này báo kia và kiên nhẫn đợi lúc có khách mua báo cô chủ sạp bận rộn với khách thì tôi càng được xem ké nhiều mục hơn, trang thơ vẫn tôi không bao giờ bỏ sót.

Hôm nào có tiền mua thêm một cuốn tạp chí thì tôi hiên ngang đứng lì mở thêm mấy cuốn báo khác ra xem thật lâu mà không sợ phiền cô chủ sạp.

Một hôm tôi dò mục hộp thư đã nhận được bài của các tác giả, giữa những giòng chữ chi chít và dài lòng thòng những tên lạ hoắc tôi thấy tên tôi hiện ra... nổi bật nhất, rực rỡ nhất. Tôi sung sướng và hi vọng tràn trề.

Anh Luận đi đâu về thấy tôi đang bé em đứng xó rớ bên sạp báo, tấp xe gắn máy lại gần:

- Bé Bông mua báo xong chưa lên xe anh chở hai chị em về.

- Thôi anh về trước đi.

- Bé Bông bé em từ đây về nhà là vẹo xương sườn luôn đó. Ủa, có chuyện gì coi bộ em vui thế?

Tôi e dè không dám khoe đang gửi thơ đăng báo chỉ nói chung chung:

- Em đọc... mục kia nên vui thôi.

- “Mục kia” là mục gì? Em tìm bạn bốn phương hả? Đừng có phiêu lưu nha cô bé.

- Không phải tìm bạn. Mục kia... bí mật, mai mốt em cho anh xem.

Tôi hớn hờ uom mộng bài thơ sẽ được chọn đăng để tôi sẽ mang sang khoe anh chơi. Anh sẽ không ngờ con nhỏ hàng xóm chuyên bé em mà vẫn có thì giờ mơ mộng làm thơ. Khi tôi cho anh xem tờ nhật báo và tuần báo đăng thơ của tôi, quả thật anh phục tôi lắm:

- A, bé Bông làm thơ hay quá, mai mốt... làm cho anh một bài thơ.

Anh bỏ lơ lưng câu nói, tôi không hiểu ý anh và cũng không dám hỏi thêm.

Anh Luận thi đậu tú tài một anh lên lớp đệ nhất, năm đó anh 18 tuổi còn tôi mới lớp đệ tứ thua anh xa lơ xa lắc. Mai kia anh sẽ vào đại học có nhiều bạn bè mới học giỏi như anh và anh sẽ quên con nhỏ hàng xóm quèn này thôi. Hình như trong mỗi bài thơ của tôi đều...”Tình cờ” có hình bóng anh, có cả tên anh, trách móc vu vơ...

Từ mẹ anh, chị anh và cả tôi đều tin là anh sẽ đậu tú tài hai dễ dàng vì anh học giỏi thế kia mà, nhưng anh... thi rớt. Mẹ anh khuyên anh học lại sang năm thi nữa nhưng anh đăng lính Biệt Động quân làm mẹ anh khóc sưng cả mắt, anh thuộc diện con một được tạm hoãn dịch mà lại tự nguyện dấn thân vào chôn sa trường. Hàng xóm kể là anh Luận thất tình một cô ở xóm Ông Tạ nên học không vô và chán đời đi lính, mà lại lính “thứ dữ” cho... chết luôn!

Trong buổi họp mặt hàng xóm cũ tại hải ngoại tôi gặp lại anh Luận. Tôi chồng con đê huê, anh cũng vợ con đùm đê, ai cũng ở tuổi sắp làm sui đến nơi rồi. Anh vẫn vui tính như xưa, câu tao ngộ đầu tiên của anh là:

- Bé Bông đây hả, người chị đảm đang bé em trường kỳ, bé em giỏi nhất xóm mình và có lẽ... giỏi nhất nước Việt Nam luôn.

Tôi cũng vui về:

- Bé Bông vẫn nhớ món bánh tay cùi nhà anh Luận đây. Em đã bông bé tổng cộng 6 đứa em, đã mua nhà anh bao nhiêu là bánh...

Tôi xúc động bao nhiêu, anh cũng xúc động bấy nhiêu sau mấy chục năm xa cách, sau dẫu biển cả hai người xóm cũ vẫn còn dịp gặp nhau. Chúng tôi ngồi cùng bàn chuyện trò, chuyện hiện tại xong lời chuyện xưa ra. Anh xác nhận ngày ấy anh và cô người yêu cả hai đều non trẻ, hẹn thề cùng học hành chăm chỉ để thi vào đại học cho có tương lai sáng sủa, nếu không đại học thì khi nào có nghề nghiệp đàng hoàng sẽ lấy nhau. Vậy mà cô ham công giàu phẫn bội anh nên anh bị “sốc” và đau khổ chẳng còn tâm trí nào học hành. Thí mạng “cùi” đi lính mà vẫn không chết được, vẫn lành lặn trở về. Sau này nghĩ lại anh tự trách mình tuổi trẻ nông nổi và ngu xuẩn, chỉ vì một người con gái mà hủy hoại cả tương lai của mình và làm khổ lây đến gia đình mình.

- Ngày ấy anh đang yêu, có trời mà cản.

- Ủ, may mà anh không nhảy sông nhảy biển tìm cái chết thì mẹ anh sẽ đau khổ đến thế nào.

Và anh trách đùa:

- Tại bé Bông ngày ấy không làm giùm anh bài thơ tha thiết tặng nàng, để giữ trái tim nàng ở lại bên anh.

Thì ra anh nhờ tôi làm một bài thơ để tặng người anh yêu, vậy mà thuở tôi mười lăm mười sáu ấy có lúc đã băng khuâng tự hỏi hay là anh ấy đã... yêu mình?

Tôi ở gần mà anh không thấy, không biết và chẳng yêu, tìm chi mãi ở xóm Ông Tạ, quen cô gái kia để phải dò sông dò biển lòng người nông sâu, để rồi người ta cũng phụ bạc. Ngày xưa tôi đã trách thầm anh thế. Chúng mình hàng xóm từng biết nhau, biết cả gốc gác gia đình, dễ dàng cảm thông nhau, sao không đến với nhau? Hay bọt nhà không thiêng!

Bỗng nhiên anh cùng một suy nghĩ với tôi:

- Nói cho vui nhé bé Bông... à quên... bà Bông, phải chi ngày xưa tôi và bà... cưới nhau thì tình hàng xóm biến thành tình duyên sẽ đẹp lắm nhỉ. Không hiểu sao ngày ấy tôi chỉ xem bà như một đứa con nít như mấy đứa khác trong xóm, lúc nào cũng nhếch nhác bé em dù ở nhà hay đi ra ngoài đường. Ai mà yêu một đứa trẻ con như thế chứ...

Chẳng lẽ tôi kể với anh rằng con bé chuyên bé em ấy cũng đã từng làm thơ vì anh. Tôi chỉ đáp:

- Chắc mình không duyên nợ nên chỉ là hàng xóm thôi.

Và tôi nhớ lại những câu thơ ngày xưa tôi đã thổn thức:

Chúng mình là hàng xóm bấy lâu nay

Nhưng anh và em không duyên không nợ

Anh yêu chi người ở xa, xóm lạ

Đề xóm mình buồn em cũng buồn theo.

Nguyễn Thị Thanh Dương

TRÊN CẦU GOLDEN GATE.

Nếu một ngày ai đó thấy chán đời

Đi lang thang trên cầu Golden Gate

Đừng vội nhảy xuống biển tìm cái chết

Dù buồn đau làm chết cả tâm hồn.

Người hãy ném xuống biển những muông phiến
Và nước mắt của những lần đã khóc
Dòng thủy lưu dưới chân cầu chảy xiết
Sẽ mang nỗi buồn trôi đi rất xa.

Người hãy ném xuống biển một cành hoa
Đề đưa tiễn nỗi ngậm ngùi lần cuối
Đã có lúc tâm hồn mình yếu đuối
Đã có lúc tâm hồn mình không chênh...

Golden Gate cuộc sống vẫn vô biên
Người không đến nơi đây để tuyệt vọng
Cầu vươn lên trong sương mù ảo mộng
Cầu kiêu kỳ trong đời thật bão mưa.

Biển lạnh dưới cầu gợn sóng bao la
Người không đến nơi đây lòng hạn hẹp
Hãy đi cho hết chiếc cầu dài rộng
Cuộc đời còn nhiều giấc mộng trăm năm..

Từ San Francisco phía bờ Nam
Vĩnh biệt nỗi buồn người sang phía Bắc
Giữa bao người lạ qua cầu xuôi ngược
Thấy lòng mình từng bận rộn ngược xuôi.

Nếu một ngày nào tình hết. Anh ơi!
Em thả thật tình cánh buồm lộng gió
Thuyền sẽ mang tình mù khơi quá khứ
Em đứng trên cầu tìm lại bình yên.

Nguyễn Thị Thanh Dương
(Feb. 07, 2022)



Bốn Mùa Duyên Thắm

Em chỉ là hoa của tiết **Xuân**
 Sắc hương chỉ đẹp lúc mưa thuận
 Anh là cánh bướm vờn trong gió
 Điểm sắc hoa xinh lộng ý Xuân

Em là chiếc lá của mùa **Thu**
 Bay giữa không trung chốn mịt mù
 Thi sĩ là anh đang thả bút
 Để thơ để tặng lá mùa Thu

Em chỉ là trưà mùa nắng **Hạ**
 Anh, dòng nước mát dội hồn em
 Đem duyên tươi trẻ hồng đôi má
 Lóng lánh mi em chớp chớp rèm

Em là gió lạnh của mùa **Đông**
 Áo ấm là anh sưởi ấm lòng
 Gió rét bao nhiêu tim chẳng rét
 Vì chàng đã sưởi ngọn đông phong

Sương Lam

KHI NÀO CHO ANH CƯỜI?

- Đừng hạch sách rằng sao tui nông nổi
 Không yêu tui, tui yêu "lợi" mới hay
 Tui ngậm cay, em hãy hái đóa đầy
 Hành chua, đắng đời làm sao đi tới?

*

Em đừng thích người tốt bụng
 Bụng tốt nhiều... mỡ lấm em
 Dù là trẻ, đẹp, khó tìm
 Bụng to khó mà đi đứng.

*

Khoe vừa xong Bác Sĩ,
 Muốn chữa bệnh cho em?
 Vậy có là Chiến Sĩ
 Lửa đấu tranh sáng thêm?

Khoe là Thi, Nhạc Sĩ?
 Có xứng đáng nơi gương,

ANH SẮP BỆNH RỒI BÉ OI!

Hoa thua sắc má cô em
 Khi hồng, lúc đỏ cả... thêm nhà anh
 Ngạc nhiên lứa tuổi trưởng thành
 Nét xưa mắt sạch sành sanh nơi nào?

Sao mà cô bé lớn mau?
 Kiểu này anh sẽ lo âu, gầy gò!
 Từ nay cấm Bé... cười to
 Không anh, chớ có lú lo cùng... người!

Á Nghi, 12.2.2022

CÁ LẶN

(Thân tặng anh chị NGHIÊN-NẬU (Calgary))

*

Vì anh, em viết thơ tình

Biết yêu thương dân Việt
Tư cách không tâm thường?

Còn rất nhiều cái “nếu”
Anh muốn dài bao chương?
Phải từ bi bác ái
Giúp người thật đảm đương
Như là dân... Hường Đạo
Rồi hãy nói chuyện... thương!
Á Nghi, 11.2.2022

MỪNG NGÀY VALENTINE

Tặng Lễ Tình Nhân tuyệt diệu ơi
Hoa Hồng đỏ thắm ngát hương đời
Niềm thương bên lữ âm đêm đến
Nỗi khổ ngày ngó lạng lẽ đời
Ý nguyện xe tơ nào đã hết
Câu thề kết tóc có đâu vơi
Duyên nồng tha thiết người trao gởi
Trọn kiếp lòng em giữ rạng ngời.
Thanh Song Kim Phú
CA Feb/14/2022

LÁ THƯ VALENTINE

Valentine buồn viết thư cho anh
Đã mấy thu qua, lá rụng bên mảnh
Anh lạc bước, xa khung trời kỷ niệm
Mình em ngồi, đong đêm dẫu yêu xưa!

Trời đang mưa hay lòng em lệ ứa
Nhớ rất nhiều ngày hai đứa bên nhau
Mùa Xuân cũ, ngát ngây tình yêu dẫu
Em nhẹ nhàng, khe khẽ tựa vai anh
Chúng mình như... mây trắng với trời xanh!
Tình trong sáng, ngây thơ như vạt nắng
Sưởi ấm lòng mình những buổi tàn đông
“Em nhớ nhé, cứ yêu và hy vọng,
Mộng ban đầu, hãy giữ mãi cho nhau...”
- Lời anh nói, em vội về uơm mộng,
Xây lâu đài, ước vọng mai sau...
Ai có đâu ngờ... thời gian vội phai màu
Bao đời đời! Ôi, dòng đời nghiệt ngã
Mùa Xuân ấy, một ngày... ta ly biệt.

Để nghe anh nịnh: “**Yêu Mình quá đi!**”
Bây giờ đọc, nhớ cách chi
Anh ngời câu cá, tình thi em làm.
Nhớ lời chàng đã thờ than:
- Cá câu không cắn, bởi... đang mơ màng
Chim sa, cá lặn tại nàng
Tại thơ hay tại anh chàng vụng câu?
Á Nghi, 13.2.2022

ĐOÁ HỒNG VALENTINE

Những đoá hồng rực rỡ sáng nay
Valentin dẫu yêu, tình mơ say
Hồng hoa đỏ thắm hương nồng tỏa
Nồng nàn dẫu ái nắng ban mai...

Cánh nhỏ hồng nhưng xinh mượt tay
Bâng khuâng nhớ lại thuở thơ ngây
Lời nói yêu thương còn đây đó
Nhớ nhé tình ta giấc mộng đầy
Valentine, ôi, ngày mộng ngát ngây
Tình ta thắm thiết chẳng nhạt phai
Dẫu cách xa tình tràn nhưng nhớ
Cảm tạ đời ngày Valentine tuyệt vời!

Hãy giữ cho nhau tình mật ngọt
Quên đi sóng gió bóng chiều lay
Tình ta ấm áp đời giông bão
Nhạc khúc tình vui mãi còn đây!
Phạm Thị Minh-Hung

VALENTINE ẢO MỘNG

Dấu yêu hồi mùa vàng son còn mãi
Trên má hồng, mắt biếc nụ son môi
Tình chất đầy trong khu vườn kỷ niệm
Dù tương phùng hay lúc đã chia phôi.

Sợi tóc ngày nào trao nhau mộng寐
Vẫn còn đây bước vạm nẻo thặng trầm
Trong cơn mơ lạc vào vô cùng tận
Ta gặp nhau rồi, dẫu choáng váng hư không!

Đời xô ngã tình ta thành xa lạ
Tặng băng buồn bỗng lạnh ngắt dung nhan

Anh ra đi, còn đâu nữa tình mơ
Thế mà em cứ vơ vẩn đợi chờ
Cũng chẳng nghĩ... tình ta cơn mộng ảo..
Hiu hắt, héo mòn vơi vợi ngóng trông!
Ôm trái sầu nhưng nhớ mấy mùa đông!

Valentine này, nhớ ngày xưa không anh?
Đóa hồng đỏ hôm nao anh đã gửi
Tặng cho em bao tấm thiết ban đầu
Vẫn còn đây...

Nhớ ngày xưa, dấu yêu ta bên nhau.

Anh, anh ơi, dù cách xa diệu vợi
Tình yêu xưa thương nhớ chẳng hề vơi
Bao kỷ niệm còn trong em mãi mãi...
Vạt nắng-hồng-Anh sưởi ấm cõi lòng em!

Phạm Thị Minh-Hung

GHEO NÀNG!

*

Cam ơn ông và cung chúc mong đẹp.

*

*Viết chi mà không bỏ dấu
Tui đọc hỏng hiểu gì chơn?
Đoán mò "thí" điều hết... lớn.
Thầy Bói thuộc loại... miệt vườn.*

*Có phải cô em cười ngạo
Lâu rồi tui hỏng thể thao?
Tự nhiên chào cô đi ngủ
Chúc tui... mộng... đẹp là sao?*

Á Nghi, 8.2.2022

Hai cuộc đời xa - Tình như mục rã
Trái tim Em biết gõ nhịp hoang đàng.

Mùa Valentine vẫn hoa Hồng vang đỏ
Anh đi, bỏ lại hoang vắng - sầu miên man
Hoa vẫn ngát hương, nhớ thương đã cũ
Em một mình... Ảo mộng đến trăm năm...

Phạm Thị Minh-Hung

ÔNG ĐỒ TRẺ Ở CHỢ QUÊ

(Trích tuyển tập BIẾM THI & NÓI LÁI chưa xuất bản.)

*

*Có hoa tay, khéo trình bày
Hoa tay, hoa... mắt? Ta quay mòng mòng!*

*Có Tây qua ngắm lọt trông
Có qua tay ấy mềm lòng cọt cong?
Một năm Tết có mấy Mông?
Đàn cò mấy mông lòng vòng chọc quê.
Hoa tay, hoa... mắt? Lạ tề?
Có Tây quá trẻ có mê "ông" Đồ?
Tay hoa điều khiển cọt no
Giã, cọt hoa táy máy o chữ... Tình.*

*Ta quay nét lạ: bày, trình
Trình bày lạ mắt chữ mình đẹp xinh
Say tình, hoa... mắt nho sinh
Đổ thừa giọt nắng lung linh mắt nàng.*

Á Nghi, 8.2.2022

Nói lái và nghịch chữ:

-Tay hoa/Ta quay,

- Có Tây qua/Có qua tay/cọt hoa táy/có hoa tay,

- Lạ: bày, trình/Trình bày lạ,

- Có mấy mông/cò mấy mông.



Tranh

Q7i

Q7i

Lễ Tình
Nấu Gì Cho Anh Vui
Thần tình vẫn âm ỷ chày,
Bánh tét, hoa thơm còn bày,
Ồ qua còn lưu vị đắng,
Mứt gừng Tết hãy còn cay!
Anh đôi vào tim chiêm lĩnh
Chiêm xong nằm ngủ im lìm
Để trái tim em bầm tím
Lay hoài anh vẫn lặng im.

Anh thôi ôm đàn dạo nhạc
Cà phê em nhấp ai chia?
Em nghe, sao anh thôi hát?
Ai ngân điệu khúc Chia Lìa?
Không có hoa anh mua tặng,
Bàn đầu tiên Lễ Tình Yêu
Cứ ngắm hình anh mà khóc
Em biết nấu chi nướng chiu?

Á Nghi. 13.2.2022 #8346
*Chiu: chieu



MÁY SÔNG CŨNG LỢI

Tình yêu thì ở nơi đâu cũng có, mùa nào cũng có (nào phải riêng tháng Hai có Valentines), nhất là trong trại ty nạn khi mà nỗi buồn niềm vui mong manh luôn luôn hiện hữu. Nhưng đừng nghĩ

ràng ở trại tạm dung, lộn xộn, thì được tự do hẹn hò yêu đương, mà còn có những trường hợp bị cấm đoán, ngăn cản. Không cách núi ngăn sông mà lòng phải nhớ nhung, gặp nhau lén lút, bí mật (vội vàng thay những lúc yêu người):

1.

Chàng và nàng là cư dân cùng lô nhà với tôi. Nàng qua trại cùng với bố mẹ, bà ngoại và hai đứa em trai. Là con gái mới lớn, con gái cưng của gia đình nên khi biết nàng quen với chàng thì cả nhà phản đối, lý do rất rõ ràng: chàng đã có một đời vợ bên Việt Nam. Dù chàng có giải thích đã ly dị vợ cũ, đường ai nấy đi, nhưng mấy ai tin ở cái hoàn cảnh trại tỵ nạn xô bồ xô bộn này! Cho nên kể từ đó, nàng bị gia đình “kìm kẹp” sát nút, nhất cử nhất động đều có người đi theo, giám sát, cận kề. Mà cái trại thì nhỏ xíu như cái lỗ mũi, đâu thể giữ nàng mãi trong “căn nhà” chật chội tù túng, mà hồng lẽ cả nhà cứ phải mất thời gian đi theo nàng cả ngày lẫn đêm? Nhưng làm gì thì làm, nhiệm vụ “canh gác” con gái rượt vẫn được ưu tiên số một. Vậy mà đùng một cái, tin đồn nàng... có bầu râm ran cả khu nhà. Bà ngoại nàng qua nhà tôi kể lể than van: “Trời ơi là trời, nhà tui canh chừng nó không hở phút giây nào, chỉ có điều thỉnh thoảng phải cho nó đi bộ ra ngoài đi... vệ sinh, đi tắm rửa; hoặc buổi chiều cho nó đi dạo vài vòng co giãn chân cẳng; trước giờ giới nghiêm luôn có mặt ở nhà, chẳng bao giờ đi đâu qua đêm; chẳng hiểu sao nó lại mang bầu?”

Ái chà, ngoại hỏi tui, tui biết hỏi ai, nhất là cái vụ “không qua đêm mà vẫn mang bầu”- Ai biết đâu nà!

2.

Còn bác lớn tuổi kia, qua trại với cô con gái xấp xỉ tuổi băm (ba mươi). Chị ấy khá xinh nên được một anh chàng trong Ban An Ninh trại theo đuôi, nhưng chị không thích. Tuy nhiên, bác ấy thấy chàng ăn nói ngọt ngào, lại có “chức sắc”, mỗi lần đến chơi đều mang theo những tin tức nóng bỏng về tình hình tỵ nạn, về cuộc thanh lọc khó khăn, nên bác nghĩ rằng biết đâu sẽ giúp ích được hai mẹ con trong cuộc thanh lọc và được đi định cư nước thứ ba. Bởi vậy bác cứ ép uổng chị. Mỗi lần chàng đến chơi, chị trốn qua nhà tôi, còn bác đem trà bánh ra tiếp khách rất ân cần nồng hậu. Chờ tối mịt, khách ra về rồi, chị mới về nhà, lần nào cũng bị bác cầm rằm cả đêm, nghe như cái đầu. Ông bà ta nói “nước chảy đá mòn”, “đẹp trai không bằng chai mặt” quả chẳng sai. Một thời gian sau, chị lại cảm mến chàng. (Ừ, mà lần nào chàng đến chơi, chị cũng tránh mặt, vậy cảm mến lúc nào cà? Tôi thắc mắc lắm mà chưa có dịp hỏi!) Nhưng đời ai biết được chữ ngờ, oái ăm thay, lúc đó mẹ chị cũng vừa nghe được tin đồn về quá khứ “lộn cợn” của chàng, nên đã trở mặt như trở bánh tráng nướng. Hề chàng đến nhà là bác lạnh lùng, cầm cây chổi chà đuổi thẳng tay, mà còn kèm thêm mấy câu chửi mới ghê. Thế là hai anh chị phải hẹn hò lén lút. Vì tôi cũng có chút “chức sắc” đi làm thiện nguyện trong trại, nên được chị nhờ vả, đến rủ đi chơi là bác vui vẻ đồng ý. Tội cho bác ấy, nào có biết đã “nuôi ong tay áo” là tôi. (Bác nấu ăn rất ngon và rất quý mến tôi, hay để dành cho tôi những món mà tôi yêu thích.) Giờ tôi ở “ngã ba đường”, biết phải làm sao đây? Thôi thì “một liều ba bảy cũng liều”, thấy chàng và nàng nhớ nhau như Ngưu Lang Chức Nữ, ray rứt quá, tôi cầm lòng hồng đặn. Tôi đành phải... phản bội niềm tin tưởng của bác, đến xin cho nàng đi chơi, dẫn nàng ra điểm hẹn chàng đã đợi sẵn, rồi tôi đi về, để cho chàng và nàng tự do tâm tình “buồn vui đời tỵ nạn”.

3.

Tôi quen khá thân với anh bạn làm bên văn phòng Cao Ủy. Anh qua trại với đứa con gái mười tuổi. Rồi “tình yêu không hẹn trước” cũng đã đến với anh giữa những chên vênh hàng ngày của

đòi tạm dung. Nhưng đưa con gái cương quyết bảo vệ ba nó, vì nó còn nhớ thương mẹ của nó, đã qua đời mấy năm trước vì bệnh tim khi còn ở Việt Nam. Trái tim ngây thơ bé bỏng sợ ba nó san sẻ tình thương cho người phụ nữ khác mà bỏ bê nó chẳng? Ngoài giờ anh đi làm thì thôi, chớ về đến nhà là nó không rời anh nửa bước, mặt sưng mày sía khi cô bạn gái của ba đến chơi. Cho nên thỉnh thoảng anh cầu cứu tôi, với chút “uy tín” là cô giáo lớp Việt Ngữ tỵ nạn của nó, anh đưa tiền nhờ tôi dẫn nó đi chơi, ăn hủ tíu, (dĩ nhiên là nó một tô, tôi cũng được một tô, chớ tôi đâu giúp miễn phí bao giờ). Ăn xong, hai cô trò lang thang trong trại cỡ... vài tiếng để ba nó được thoải mái đi gặp người trong mộng cho vui bớt nỗi nhớ nhưng đợi chờ. (Yêu chi cho khổ không biết!)

Trong ba câu chuyện trên, chỉ có câu chuyện đầu tiên là tôi không dính dáng liên quan và họ đã có happy ending. Chàng đậu thanh lọc, nâng ôm con hồi hương về Việt Nam, sau đó chàng bảo lãnh nàng và con qua Úc đoàn tụ, câu chuyện chàng đã ly dị vợ trước khi đi vượt biên là có thật trăm phần trăm. Thêm nữa, một thời gian sau, khi làm ăn thành công, ổn định cuộc sống, chàng bảo lãnh cả bố mẹ vợ, em vợ, bà ngoại vợ qua bên xứ Kangaroo, đại gia đình sum vầy hạnh phúc. Bà ngoại phone tôi khoe rồn rảng về thằng cháu rể: "Cái thằng coi vậy mà giỏi lắm đa, nó làm chủ tiệm sửa xe và đại lý bán xe hơi luôn nha!" Tôi hỏi: "Vậy ngoại còn théc méc cái vụ hồng qua đêm mà thằng làm cho cháu cưng của ngoại... mang bầu chưa nà!" Ngoại cười bẽn lễn: "Mày cứ phá ngoại hoài à!"

Riêng hai câu chuyện sau, tôi có “nhúng tay vào”, làm “ông tơ bà nguyệt”, làm “cây cầu Ô Thước”, âm thầm hỗ trợ hết mình “tình yêu trong gian khó” của họ, thì kết quả là họ... tan vỡ, mỗi người một phương trời, nghìn trùng xa cách.

Từ đó tôi mới biết mình là một “bà mai” vô duyên!

KIM LOAN

NẾU...

(Cho Valentines và những cuộc tình lỡ...)

Nếu được trở lại ngày xưa ấy
Chắc chắn em sẽ tìm gặp anh
Lòng em rộn ràng vui biết mấy
Nhìn đi anh, mắt em long lanh.

Nếu được trở lại thuở mười tám
Em sẽ nói yêu, anh biết không?
Những lần gặp nhau trên đường vắng
Nghe đi anh... em kể chuyện lòng.

Nếu được trở lại đêm mưa đó
Em sẽ ngây thơ, khóc dỗi hờn
Trời khuya em lạnh vì cơn gió
Có anh đưa về, ấm nhiều hơn.

Nếu dòng thời gian trôi trở lại
Xin anh đừng hờ hững quay đi

Đừng để trái tim em thổn thức
Cho nước mắt em hoen bờ mi.

Nhưng đời vẫn chỉ là cơn mộng
Kỷ niệm xưa em sẽ tôn thờ
Vì tình em bao la biển rộng
Như sóng kia luôn mãi yêu bờ.

Và nếu có ngày mình gặp lại
Tuổi trẻ qua rồi, em vẫn vui
Giây phút tương phùng, sẽ rất đẹp
Khi anh nắm tay em, anh ơi...

Thôi thì kiếp này chẳng có nhau
Kiếp này chẳng nợ nần gì nhau
Nỗi buồn ngọt ngào anh trao tặng
Xin gửi lại anh một kiếp sau.

KIM LOAN

Edmonton, Valentines 2022

Lời Chúc Năm Mới



Tết Nhâm Dần 2022 đã đến với mọi người dân Việt ở hải ngoại cũng như ở Việt Nam trong khi cơn dịch Covid-19 vẫn còn là mối lo ngại của nhiều người vì biến thể Omicron lây nhiễm dễ dàng.

Người viết xin chuyển đến quý bạn Lời Chúc Năm Mới của Thầy Thích Tánh Tuệ, một tu sĩ đã đem Đạo vào Đời qua thơ văn và các công tác từ thiện đáng ngưỡng phục để có một ít phút giây an lạc tinh thần trong những ngày Xuân mới.

Lời chúc năm mới

Năm mới tặng nhau một chữ **THƯƠNG**

Đề sau bù đắp cuộc vô thường

Ân cần, trân quý khi còn gặp

Biết vẫn còn chung một đoạn đường.

Xin chúc người thương một chữ **HOÀ**

Đời không thuận ý hãy cho qua

Phiền giận, riêng mình ôm mối khổ

Thanh thản khi lòng niệm thứ tha.

Năm mới mọi người nhớ chữ **TÂM**

Đề cùng sống đẹp đến trăm năm

Thiên đàng, địa ngục từ Tâm tạo

Hỷ, Xả, Từ, Bi, xóa lỗi lầm.

Tin chúc mọi người một chữ **AN**

Giữa đời luôn biến động, gian nan

Bình an khó gặp nơi trần cảnh

Về kiếm trong ta, sống nhẹ nhàng.

Năm mới chúc người một chữ **VUI**

Đời trăm yến tiệc cũng trôi xuôi

Vui trong đạo lý, nơi điều thiện

Vĩnh viễn hồn ta thấp nụ cười...

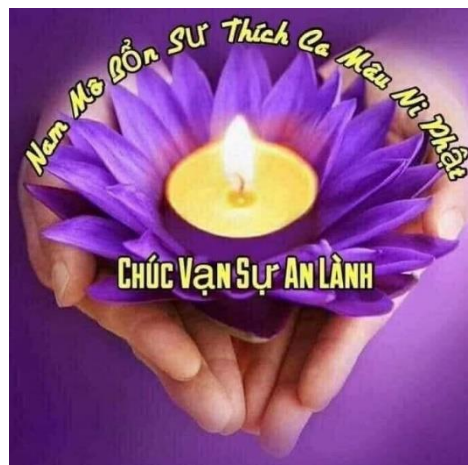
Năm mới chúc nhau một chữ **THÀNH**

Thành công, thành tựu với thành nhân

Hướng về phụng sự vun Tài Đức

Hạnh phúc miên trường, Tâm mãi Xuân...

Như Nhiên - Thích Tánh Tuệ



Người viết lại nhớ tuổi thơ của mình khi còn ở Việt Nam. Ba ngày Tết tôi được nhiều tiền lì xì nhất vì mỗi khi bạn bè của ba má tôi đến nhà chúc Tết ba mẹ tôi thì tôi nhanh nhẩu bung trà nước, bánh kẹo ra mời khách, rồi đứng xớ rớ bên ba má một hồi, thế nào tôi cũng được quý vị khách đó lì xì tiền cho tôi. Các em của tôi còn ham chơi bầu cua cá cộ hay chơi bài cào với các bạn hàng xóm nên tôi là người lụm được tiền lì xì nhiều nhất mỗi khi có khách tới nhà chúc Tết. Tôi tuổi con khi nên có lẽ vì thế tôi có vẻ lém lỉnh, khôn lanh, nhanh chân lẹ tay, làm đúng ý ba má tôi cho nên ba mẹ tôi cưng chiều tôi nhiều lắm. Smile!

Ngày Mồng Một Tết năm nào ba mẹ tôi cũng dẫn hết gia đình đi chùa Xá Lợi để lễ Phật và chúc Tết quý vị hòa thượng ở chùa. Đó là một sinh hoạt truyền thống Tết của gia đình tôi vào dịp Tết vì ba tôi là một “chức sắc” trong ban quản trị chùa Xá Lợi, rất thân với cụ Mai Thọ Truyền, một cư sĩ Phật Giáo và là một nhân sĩ đạo đức, nổi tiếng thời chế độ cũ. Phu quân của tôi khi được chọn làm “rể đông sàng” trong gia đình Nguyễn Hữu chúng tôi, chàng cũng phải tuân hành theo truyền thống Tết tốt đẹp này cho đến khi vận nước đổi thay chúng tôi phải lưu lạc xứ người.

Ba mẹ tôi là người sống cố cựu ở Phú Nhuận và chị em chúng tôi được sinh ra, lớn lên ở Sài Gòn. Chị em chúng tôi là đoàn viên của Gia Đình Phật Tử Chánh Minh sinh hoạt hằng tuần ở chùa Giác Tâm gần ngã tư Phú Nhuận ngày xưa, nên ít nhiều gì chúng tôi cũng thuộc một vài câu kinh, một vài bài hát Phật giáo và sống với tinh thần Bi, Trí, Dũng của nhà Phật.

Ba mẹ chúng tôi tuy không phải là người có địa vị cao sang, quyền quý, nhưng giáo dục chúng tôi rất nghiêm khắc, phải biết yêu thương nhau, phải biết làm việc lành tránh việc ác, sống đạo đức, giúp đỡ mọi người trong khả năng của mình. Có phải nhờ ân đức và sự giáo dục của cha mẹ tôi trước đây mà chị em chúng tôi được phúc duyên sống gần gũi với nhiều vị thiện tri thức và có nhiều bạn bè tốt ngày hôm nay. Mừng thay!

Nhớ Những Ngày Xuân Cũ



Xuân xứ người trong mưa rơi gió lạnh
Người người còn bận bịu việc mưu sinh
Kẻ cô đơn bên gác trọ một mình
Nhấp chén rượu đón Xuân về lặng lẽ

Ôi ! Nhớ quá Xuân năm nào tuổi trẻ
Theo Mẹ Cha con đi lễ Giao Thừa
Dẫu lạ quen ai cũng hỏi chào thưa:
“Chúc Năm Mới Bình An, Nhiều Phước Lộc”

Tháng năm cũ là tháng ngày ngà ngọc
Bên Mẹ Cha con tuổi trẻ vô tư
Yêu thương con, cha mẹ chẳng chối từ
Chăm sóc trẻ, quý yêu như vàng ngọc



Rồi năm tháng làm đổi thay màu tóc
Con bây giờ tuổi cũng đã sáu mươi
Đã bao phen mê, tỉnh, lờ khóc cười
Theo vận nước lạc loài nơi xứ lạ

Đã ra đi đành phải xa tất cả
Mái chùa xưa, cha yếu với mẹ già
Những chiều buồn lặng ngắm áng mây xa
Mà thương nhớ kỷ niệm ngày xưa ấy

Cha mẹ hẳn đau buồn từ dạo ấy
Khi đàn con lần lượt bỏ ra đi
Lo cho con không biết sẽ làm gì
Nơi xứ lạ không mẹ cha chăm sóc

Mẹ Cha hỏi! Thời gian qua thoáng chốc
Mẹ Cha đà an nghỉ chốn nghìn thu
Xuân nơi này trời vẫn lạnh mây mù

Sương Lam

Thời gian qua mau, bây giờ tôi là một “lão bà bà” vui Xuân đón Tết nơi xứ người đã hơn 30 năm nay. Gia đình chúng tôi dù sống ở xứ người vẫn cố gắng giữ gìn truyền thống đi chùa lễ Phật vào dịp Tết như cha mẹ chúng tôi đã làm ngày xưa tới đâu hay đó vì cách sống và quan niệm sống của con cháu đời nay nơi xứ Mỹ khác hẳn với cách sống và quan niệm sống của chúng tôi ngày xưa nơi quê mẹ Việt Nam.

Có lẽ những bạn bè, thân hữu vào lứa tuổi ‘không còn trẻ’ như chúng tôi sẽ có cùng một cảm nghĩ như người viết qua lời thơ tâm tình dưới đây của tôi.

Mời xem thêm Ảnh thơ bài thơ này do anh Trinh Huỳnh thực hiện có kèm theo nhạc Mừng Xuân An Lạc của nhạc sĩ Nguyễn Tuấn do người viết thực hiện.

Cám ơn anh Trinh Huỳnh và anh Nguyễn Tuấn rất nhiều.

Youtube Nhớ Những Ngày Xuân Cũ

https://youtu.be/LY_7475NJao

Người viết cũng đã thực hiện một trang web Tết - Happy New Year trên website Sương Lam Pinterest để lưu trữ những hình ảnh hay đẹp về Tết. Mời quý bạn vào xem nhé

S
You saved to Tết- Happy New Year

Mùa Đông lạnh lẽo rồi cũng qua đi để đón chào Xuân đến. Dưới đám tuyết trắng kia vẫn có những mầm non đang im ngủ, nhưng rồi khi tuyết tan đi mầm non kia sẽ xuất hiện và sẽ nở hoa kết trái xinh đẹp như cũ.

“... Dưới tuyết trắng cỏ non kia im ngủ

Tuyết tan rồi, cỏ sẽ hiện liền ra

Như vô minh ở nơi chốn ta bà

Trí tuệ đến tâm Phật kia xuất hiện ...”

(Trích trong bài thơ *Bên Song Nhìn Tuyết Đổ* của Sương Lam)

Kính chúc quý thân hữu nhiều sức khỏe, và bình an trong cuộc sống trong Năm Mới Nhâm Dần 2022.

Xin chúc quý bạn có nhiều sức khỏe, thân tâm an lạc, sống vui từng ngày trong hiện tại với duyên nghiệp của mình nhé.

Người giữ vườn Một Cõi Thiền Nhân

Sương Lam

(Tài liệu và hình ảnh sưu tầm trên mạng lưới internet, qua điện thư bạn gửi-MCTN 599-ORTB 1224-2822)

CƯỜI... THIỀN

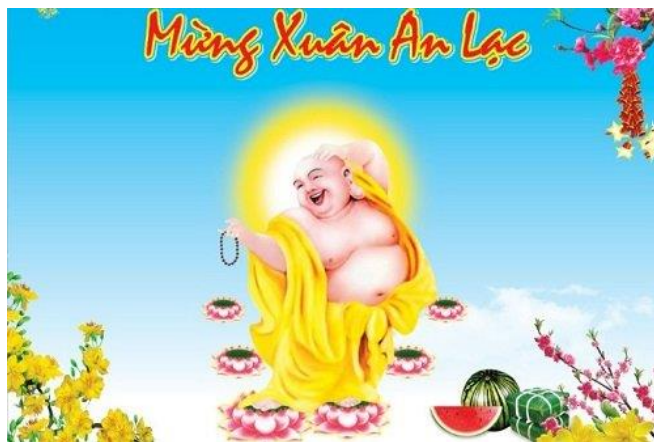
Ai cũng dặn em đừng nên khóc nữa
Nên em cười cho giống một người... điên
Chỉ mỉm thôi cho lộ vẻ nét thiền
Cười hay khóc chẳng có gì quan trọng!

Ý Nga, 10.2.2022

SOI SÁNG, ĐỪNG SOI MỚI

Đem đau khổ của người
Ra cười đùa bỡn cợt?
Xấu lắm đó em ơi
Đừng nhạt nhẽo đào bới!

Rồi đến lượt cả thôi



VÒ

Tang gia bao thế khó
Một mình trăm chuyện lo
Chẳng thân nhân dòng họ
Ngôn ngang trăm mối vò.

Em thương vờ, đóng kịch
Như khóc mướn nghiệp chuyên
Bố thí dăm lợi ích
Tác hại: đón đầu chuyên!

Chuyện gì cũng chỉ trích,
Chuyện người đem bán buôn
Mua vui lời đã kích
Lệ người sao ngừng tuôn?
Ý Nga, 10.2.2022

BẠN QUÝ

Chẳng yếu đuối nhưng gặp người nham hiểm
Em làm gì cho mạnh mẽ hơn thêm?
Cám ơn đời còn có những chị em
Luôn an ủi khuyên lơn lời ấm áp.
Ý Nga, 10.2.2022

Chuyện người chớ soi mói
Mai còn nắm xương trôi
Ai cũng về một lối.
Ý Nga, 10.2.2022

TRAI GIỚI ĐÔI ĐÀNG

(Chuyện “thành Hồ”)

*

Thương em hiền hậu ăn chay*
Chơi chung với kẻ “ăn... trai” đáng gờm
Cô này nhậu, chẳng thích com
Em tôi sợ mất tiếng thơm, trốn nàng.

Mỗi người trai giới một đàng
Trai, chay: khác nghĩa, chẳng quàng vai nhau
Nàng kia trai giới... nhà giàu;
Em tôi trai giới: com, rau, đậu, cà!

Ý Nga, 10.2.2022

*Ăn trai: tiếng Hán cũng có nghĩa là ăn chay.

ĐIỀU TÌNH

*Ngậm đau mấy tháng mà chưa chết
Ta có can trường nổi khổ tâm?
Ràn rụa mắt cay tủi cõi trần
Đứt dây duyên nghiệp làm sao nối?
Á Nghi, 10.2.2022*

Thao Thức Đêm Xuân

Tiếng chuông điện thoại reng, đầu dây bên kia giọng cô con gái như tiếng reo vui:

- Mẹ ạ, năm nay chúng con đã xin được nghỉ vào dịp Tết ta, vợ chồng con đem thằng cu Bi về ăn Tết với bố mẹ nhé!

Bà Khuê cũng vui mừng không kém:

- Thật hả? Các con về bao lâu?

- Tụi con lấy vacation một tuần luôn, cho đã!

Từ ngày được tin con sẽ về nhà ăn Tết bà vui mừng ra mặt, tíu tíu bàn bạc với ông việc sắp xếp, dọn dẹp nhà cửa, đi mua sắm linh tinh. Ông vui lây niềm vui của bà nhưng đôi lúc cũng phải gất lên:

- Con cháu về chơi chứ có phải ông hoàng bà chúa nào đến thăm mà bà cứ lo cuống lên thế?

Chả là ông bà có ba người con, cô gái đầu lòng rồi đến hai cậu con trai. Cô con gái lập gia đình theo chồng qua Texas làm việc từ mấy năm nay. Hai thằng con trai còn đang học Đại Học ở xa, thằng anh hết năm nay là ra trường còn thằng út mới lên năm thứ hai. Mừng Một Tết vào ngày thường nên bà đã tưởng là Tết năm nay lại chỉ có hai ông bà già nên đã buồn héo cả người.

Ngày cúng ông Táo, xong mọi việc bà vào giường nằm mà trần trọc không ngủ được. Những ngày Tết xa xưa như lần lượt hiện về. Những tiếng ríu rít cười đùa của anh em bà thời thơ ấu, nhà đông anh em, cả lũ ngồi quanh đống canh nồi bánh chưng to tướng, sôi sùng sục trên bếp lửa bập bùng, tiếng tí tách của củi cháy to, mùi thơm lan toả.

Bà nhớ đêm Giao Thừa nghi ngút khói hương. Bàn thờ Phật, bàn thờ Tổ Tiên, bàn thờ ông Táo bày biện gọn ghẽ. Đặc biệt là mâm cỗ cúng ngoài trời đón Chúa Xuân, đón các Vị Thần Linh, Thổ Địa và những vị khuất mặt ngự trị quanh đây. Con gà trống thiên có dáng quỳ thật đẹp, đầu ngóc lên trời, mỏ ngậm một bông lay ơn đỏ nằm trên đĩa xôi gấc. Mâm ngũ quả phải thật tươi tốt và bày cho thật đẹp. Bà Nội luôn nói rằng mâm cúng Giao Thừa phải tổ hảo mới đem niềm vui, hạnh phúc đến cho gia đình quanh năm. Năm nào cụ cũng phải tự tay uốn và luộc con gà cho ưng ý.

Sáng Mừng Một, cả nhà đều xúng xính mặc quần áo mới để chúc tết và lãnh phong bao tiền mừng tuổi. Khuê nhớ rất rõ năm mới di cư vào Nam, ông bố ra trò bốc thăm lấy bao lì xì có số tiền khác biệt nhau từ mười đồng đến một trăm. Năm anh em Khuê với cậu Thái là sáu. Bố bỏ sáu bao, không cho ai biết. Bao ít nhất là 10 đồng rồi tiếp đến là 20, 40, 60, 80, 100. Bố trang đều rồi xòe mấy bao ra như nan quạt, đến lượt bọn nhỏ theo thứ tự lên rút lấy mỗi đứa một bao. Kết quả anh Đại vớ được bao ít nhất, cậu Thái được bao nhiều nhất. Lúc mở bao ra đếm thì có người buồn, người vui. Bà Nội thấy cháu đích tôn bà cưng nhất bị thiệt thòi, Bà trách Bố đầu năm mà làm mất vui đi. Từ đó Bố cũng chơi trò rút thăm nhưng mỗi đứa đều được như nhau còn số tiền sai biệt cho vui thì chỉ dùng mấy tờ một đồng để sự cách nhau không lớn lắm.

Cứ mỗi hai năm Mẹ lại sản xuất thêm một đứa con, nhân số gia tăng dần, những đứa lớn đã biết chơi bài. Sau khi chúc tết và có tiền lì xì bố cho lập sòng. Tha hồ bầu cua, cá ngựa, tam cúc, bài cào... Khi lớn hơn chút nữa có bạn bè đến binh sập sấm. Ngày Tết rộn rã tiếng cười đùa. Hết ba ngày Tết là hết. Bố thu hết bài cho vào một hộp cất vào tủ khoá. Ngày Mừng Bốn Khuê được phép mở tiệc đãi bạn bè, thật vui. Những ngày thơ ấu qua mau.

Bà lại nhớ Tết Nguyên Đán năm 1965, như mọi năm, Bà Nội cũng tự tay sửa soạn mâm cỗ cúng Giao Thừa. Cụ đi chợ trước mấy hôm để mua con gà trống thiên thật ưng ý, chiều Ba Mười Tết cụ uốn nắn con gà cẩn thận rồi bỏ vào nồi luộc như mọi khi. Không hiểu sao khi vớt ra con gà bị hồng, da rách nát. Mặt cụ tái sạm hẳn đi vì lo lắng. Năm ấy Bà Nội qua đời!

30/4/1975 mất nước, hai cột trụ gia đình là ông bố và ông chồng bà phải đi tù cải tạo tưởng là chỉ một tuần hay một tháng sẽ được trả về. Nhưng đã gần Tết mà chưa biết tin tức gì, bị giam giữ ở đâu, sống chết thế nào. Khoảng Giáng Sinh năm ấy gia đình nhận được giấy cho phép gửi quà, mỗi người được nhận 2 kg, chỉ với tên người nhận và địa chỉ thì vồn vện là số hòm thư! Hai mẹ con tính toán, cuối cùng mỗi gói quà bỏ được nửa ký tôm khô, nửa ký đường thẻ, một cái áo len, một bộ đồ vải và một ít thuốc men, dầu gió là đã đủ số cân. Dù gia đình có chi tiêu dè sẻn nhưng ngồi ăn núi cũng lở nên hai mẹ con phải tìm cách kiếm sống. Bà mẹ đau đớn khi nghĩ đến trách nhiệm với đàn con thơ dại và Tết năm ấy thật thê lương. Mẹ bị gục ngã, lâm bệnh nặng. Nhà như không có Tết, chỉ hương hoa, bánh mứt qua loa trên mấy bàn thờ. Sau Tết hai mẹ con phải bươn chải chợ trời.

Năm 1980 chồng bà được thả về và may mắn cả gia đình nhỏ của bà và hai đứa em vượt biển thành công. Tết Nguyên Đán đầu tiên tại Cali bà như được thoát khỏi chốn lao tù đến với thế giới tự do. Năm đó chưa có đông người Việt, chợ buá chưa đầy đủ như bây giờ. Bà cũng đã gói bánh chưng bằng những vật liệu có sẵn. Không có lá dong, lá chuối bà phải nhuộm nếp bằng một chút phẩm màu xanh và gói bằng giấy bạc. Những chiếc bánh chưng nhỏ để dễ xếp và mau chín trong chiếc nồi đặt trên bếp gas. Đêm Giao Thừa cũng nghi ngút khói hương, hoa tươi,

bánh trái nhưng nghĩ đến Bố còn ở trong tù, Mẹ và em còn kẹt lại biết bao giờ đoàn tụ bà đã khóc rung rức vì thương, vì nhớ.

Ba đứa con của bà lớn dần, mỗi năm ông bà vẫn giữ những phong tục truyền thống Việt Nam. Nhà vẫn có bàn thờ và được trang hoàng đặc biệt, nấu những món ăn cổ truyền trong mấy ngày Tết. Các con vẫn chúc Tết và được phong bao, ba chị em theo những lớp học Việt ngữ và phải nói chuyện trong nhà bằng tiếng Việt. Nhưng những con chim non đến lúc lớn phải chấp cánh bay xa. Ở bên này, trẻ con 18 tuổi, xong trung học là phải xa nhà, sống tự lập ở nơi gần trường Đại Học nào mà chúng được nhận hay ở trong ký túc xá của trường. Sau khi tốt nghiệp lại sẽ đến nơi nào có việc làm tốt với môn học của mình. Mọi việc theo một vòng quay mới, không gần gũi nhau như khi xưa ông bà còn ở trong đất nước VN nhỏ bé.

Mỗi ngày Tết đến bà lại bâng khuâng không biết năm nay ăn Tết ra sao, có đứa con nào về được không. Căn nhà bốn phòng này hai ông bà đã trả hết nợ, tương đối khang trang, gọn ghẽ. Vườn tược xinh xắn, các cây ăn trái và cây hoa như bông sứ, ngọc lan nay đã thành cây cổ thụ. Các con bà đã ríu rít sống bên nhau và trưởng thành ở đây cạnh cha mẹ. Có những người bạn đã khuyên bà bán căn nhà lớn này đi mà dọn vào một căn phòng trong chung cư cho khỏe tâm thân già, khỏi phải lo săn sóc vườn tược. Bà không nghĩ thế. Căn nhà đầy những kỷ niệm yêu thương, bà không thể bỏ đi. Có chút vườn để ông bà ngồi uống trà, ngắm cảnh, có công việc cho ông bà vận động chân tay và có thú mỗi buổi sáng ngắm chồi non nẩy mầm hay nụ hoa hé nở; buổi chiều ngồi bên nhau nhìn cảnh chiều tà, mặt trời từ từ lặn, những vạt nắng vàng thoi thóp dần khi màn đêm buông xuống. Ở trong một căn phòng chung cư mà đã về hưu rồi thì chỗ đâu mà đi ra, đi vào. Ngồi thù lù trong nhà hay xem phim bộ suốt ngày thì chỉ mau chết. Hơn nữa căn nhà này như một cái tổ ấm để các con bà có chỗ tụ về. Nếu ông bà ở apartment, khi con cháu về thăm mà mỗi nhà ở một phòng trong khách sạn thì chán chết. Cứ thế bà trần trọc, lan man nghĩ từ chuyện này đến chuyện khác. Nằm bên bà ông ngủ khò, điềm nhiên kéo gối.

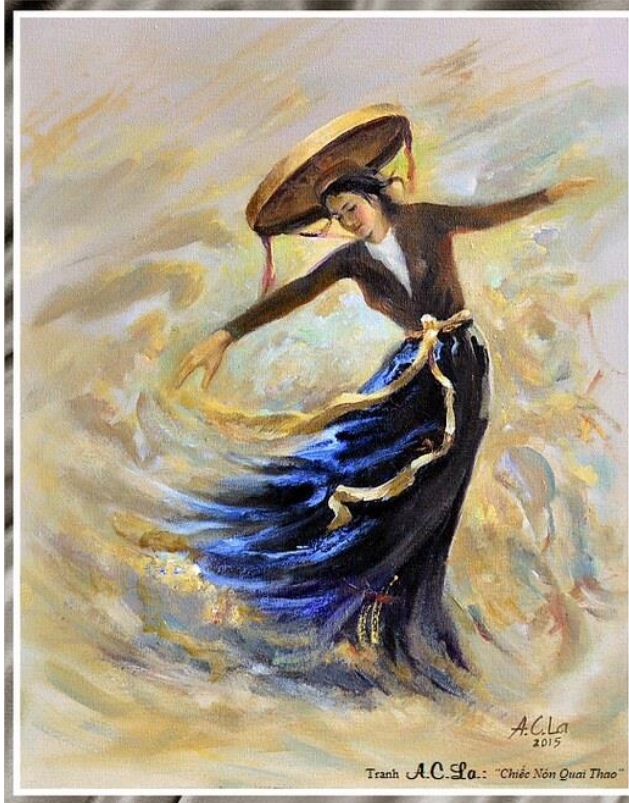
Sáng mai thức dậy bà sẽ bàn với ông và khi cô con gái về ăn Tết với bà thì bà sẽ bàn với con gái, sau đó sẽ thông báo đến hai thằng con trai. Bà sẽ bàn với ông là từ nay gia đình ta sẽ có thông lệ là xum họp ngày Tết Nguyên Đán. Các con sau này khi đi làm hết thì cũng phải có ngày nghỉ hàng năm (vacation). Các con cố thu xếp trước để xin nghỉ vào dịp này. Anh em, con cháu tụ họp nhau để cùng về thăm ông bà, cha mẹ. Như thế nhà bà sẽ rộn rã tiếng cười trẻ thơ và bà không phải thấp thỏm, thắc mắc xem Tết này sẽ có mặt những ai.

Buổi sáng, những vạt nắng vàng tươi phủ trên sườn đồi phía sau nhà.

Bà sửa soạn sên mứt. Bà chỉ làm mứt quất và mứt sen, hai loại này các con bà rất thích. Nghĩ đến thằng cu Bi, bà muốn ôm nó vào lòng mà hôn hít và ghiền cho đã. Ồ, bà chợt nghĩ ra, còn những đứa trẻ cháu của bà lần lượt ra đời và sẽ lớn lên. Chúng phải đi học. Nếu Tết vào ngày thường thì làm sao chúng xin nghỉ cả tuần được!

Bà biết là lát nữa bàn với ông thì ông lại sẽ nói rằng: Thôi đi bà ơi, hãy vui với những gì mình đang có. Đứa nào về được thì mình vui hơn. Nếu không đứa nào về được thì còn có tôi với bà! Bà cứ nghĩ ngợi lồi thối làm gì cho khổ thân. Đến đâu ta tính đến đó. Hãy vui với ngày hôm nay. Bây giờ và ở đây!

Đỗ Dung



Hết Tết Cũng Chúc

Nhâm nhi hưởng *Phúc* cả năm
Dần dà đón *Lộc*, *Thọ* thăm tung bồng
An bình, gia đạo thịnh hưng
Khang ninh, yên ổn nhớ đừng quên *Quê!*
Thịnh danh, thịnh lợi trăm bề
Vượng vào hào phóng, chia về *Thương* Bình

Canada 6.2.2022 #8328

*Thịnh danh: tiếng tốt.

*Thương Bình QL VNCH.

Thơ và trình bày:



TEXAS NHỔNG NHỄO

Mùa đông Texas năm này đã có những ngày đẹp như mơ. Bước vào đầu tháng hai năm 2022 mà trời vẫn nắng nhẹ, thời tiết ấm áp loanh quanh 70 độ F. Thế mà bỗng đâu tin thời tiết thay đổi đột ngột: Thứ tư Jan. 02, nhiệt độ xuống thấp 40 mấy độ và thứ năm sẽ lạnh hơn, khoảng 20 độ có tuyết làm... băng giá trái tim tôi (và chắc là băng giá trái tim cả toàn dân Texas nếu vùng họ cùng chịu ảnh hưởng thời tiết này)

Sáng thứ năm tôi thức dậy vén màn cửa ra. Lạnh và buồn biết mấy vì tuyết phủ trắng những mái nhà hàng xóm, tuyết trắng xóa ngoài vườn, không cao lắm nhưng cũng đủ che lấp cả khoảng sân cỏ, chẳng thấy cỏ đâu tưởng như nơi này là bãi tuyết.

Những năm xưa, những mùa tuyết đầu tiên trong đời, tôi đã từng hào hứng với bao cảm xúc, tuyết lạnh thì có tôi áo ấm khăn quàng đi ra ngoài chụp hình. Bây giờ tuyết vẫn đẹp như xưa mà lòng tôi thì thay đổi... chỉ sợ ra ngoài sẽ bị cảm cúm nhất là mùa dịch Covid này.

Vào đọc email bạn bè, một chị ở Austin cũng post lên tám hình tuyết trắng ngoài vườn với mấy câu thơ than thở. Một chị ở Houston cũng thở than vì tuyết rơi.

Thứ sáu tôi đi chợ, nếu hôm nay không cần mua thêm mấy món đồ, tôi... chẳng thèm bước chân ra khỏi cửa. Trời có chút nắng, nhiệt độ tăng lên 32 độ, bù cho hôm qua tuyết rơi lạnh lẽo. Ngoài sân tuyết vẫn còn nằm lì ản ả, đường đi thì đông đá trơn trượt, tôi vốn lái xe chậm nay có lý do thêm chậm, chắc không ai đi sau xe tôi nữa bóp còi thúc giục.

Đi xe như rùa bò đến chợ Việt Nam, hàng hóa lưa thưa đã đành vì ngày Tết âm lịch đã bán nhiều hàng và vì nhân viên còn đang... nghỉ tết.

Đến chợ Kroger thân quen, đậu xe xong tôi lê từng... bước thềm trên lối đi tuyết phủ đóng băng và gió lạnh. Từ bãi parking vào được trong chợ chưa kịp mừng thì phát giác ra không có chiếc xe đẩy nào cả. Tôi sẽ mua nhiều thứ không thể xách giỏ mỗi cả tay và mất hứng thú thành thói mua sắm. Tôi lại phải lò mò bước trở ra bãi parking để tìm một chiếc xe đẩy. Nhân viên chợ Kroger hôm nay làm ăn lười biếng quá, ngày thường họ đã nhanh chóng thu hồi xe ngoài bãi parking đẩy vào trong phục vụ cho khách hàng rất là chu đáo...

Vào trong chợ Kroger tôi lại... giật mình vì hàng hóa không nhiều; quầy thịt, quầy bánh ngọt close. Hỏi ra vì... nhân viên nghỉ ở nhà tránh tuyết, không dám đi ra ngoài. Người ta mua sắm như sắp đến ngày tận thế, quầy đồ khô lỏng lẻo hàng, quầy bánh mì sandwich xưa nay luôn chất chồng đầy đủ các loại bánh mì hôm nay cũng thưa thớt hẳn ra. Chắc chắn là vì hôm nay thiếu nhân viên, hèn gì những chiếc xe đẩy vẫn nằm mấy đống ở bãi parking và khách hàng phải tự ra mà lấy.

May quá, quầy sữa tươi vẫn có nhân viên làm việc. Tôi thích uống sữa như... baby cần sữa không thể thiếu.

Đi chợ xong lái xe về đến nhà an toàn tôi... thì không ra khỏi nhà cho tới ngày tuyết tan. Chị bạn cùng xóm Arlington gọi phôn than van, chị... đau khổ vì tuyết vì lạnh hơn cả tôi, chị nói:

- Tao muốn dọn khỏi Texas cho rồi, năm ngoái có tuyết, năm nay lại có tuyết.

Tôi khuyên:

- Chị ơi, Texas mình nổi tiếng là xứ nhiều nắng nhiều nóng rồi, chị còn muốn dọn đi đâu. Đến Las Vegas hả? Để tránh tuyết chị phải chịu đựng mùa hè nóng kinh hồn sao!

Tôi biết chị... giận hờn Texas có tuyết nên nói lấy thế thôi. Người thân của tôi ở Canada, ở Utah mỗi mùa đông vẫn bình thản đón tuyết, đến hẹn lại lên, có bao giờ mùa đông không tuyết đâu. Năm nay bão tuyết lớn đang xảy ra ở vùng Đông Bắc nước Mỹ kia, Buffalo New York tuyết rơi nhanh và nhiều lên đến 7 inches, người dân được khuyến cáo không travel đi đâu hết. Nhiều nơi mất điện, thật kinh khủng.

Buổi chiều thứ sáu thành phố Arlington thông báo ngày mai thứ bảy ngày lịch trình đổ rác, nhân viên sở vệ sinh nghỉ làm việc vì... tuyết đông đá. Thế là những bao rác trong thùng rác nhà tôi sẽ không được chuyên đi, rác cũng như chủ nhà... đợi tuyết tan

Buổi tối tôi gọi phôn kể lể những “vất vả” vì tuyết rơi với em gái ở Canada, cô nàng chẳng một lời chia sẻ an ủi mà bật cười ngon lành:

- Dân Texas không nhẽo quá, chị cũng không nhẽo quá. Mới có tí tuyết đóng băng mà đã nhón nháo, thốn thức than trời trách đất và làm mình làm mẩy. Cho Canada của em tí tuyết rơi ấy đi, chút thời tiết từ 20 mấy độ đến 30 mấy độ F. ấy đi, em ăn mừng liền.

Trưa nay thứ bảy Jan 05, khi tôi đang ngồi viết những dòng này thì ngoài sân trước và sân sau tuyết đã tan gần hết, chỉ còn vài mảng tuyết lẻ tẻ bám trên góc cỏ sau vườn hay trên góc lề đường đi. Tôi bỗng... lưu luyến thương tuyết trắng quá, mới hôm kia mênh mông nay đã... tan chảy về đâu hồi tuyết ơi?

Và chị bạn của tôi nữa, hôm qua hờn dỗi đòi dọn đi khỏi Texas chắc chị cũng đang hối hận vì đã... lỡ lời, đã quá nhạy cảm chỉ vì chút đổi thay của thời tiết mà trách móc Texas nơi mình yêu thích và đang an cư lạc nghiệp bấy lâu nay.

Nguyễn Thị Thanh Dương

(Feb.05, 2022)

Nụ Quỳnh Đầu Năm

(bài xướng)

Sáng hường trời xuân ngấm nụ quỳnh
Em màu đẹp thắm đóa vàng xinh
Nâng cành khỏa bút ghi vần chữ
Chớp ánh tranh thơ tạc bóng hình
Gió thổi đường mơ thuyền tĩnh lặng
Nàng gieo ngô mộng bến an bình
Kề hoa diễm tuyệt hương thơm ngát
Lấp lánh sương mai những giọt tinh.

Minh Thủy Thành Nội

Tháng 2/5/2022



Quỳnh Hoa

(bài họa)

Ra vườn thoáng gặp đóa hoa quỳnh
Chúm chím mong manh quả thật xinh
Búp tóa vàng anh như bức họa
Lá vờn xanh ngát tựa tranh hình
Mỹ miều hoa hé tỏ xuân sắc
Tha thướt nụ bung đón thái bình
Thoát hiện sớm mai rồi héo rù
Mong ai giữ lại chút lưu tinh.

Thuy Messegee

2/5/2022

DỰ TIỆC ĐẦU NĂM

Vừa đi làm về đến nhà, chồng tôi báo tin:

- Chị Nở mời tụi mình tuần tới đến dự tiệc kỷ niệm 30 năm ngày cưới của vợ chồng chị ấy.

Tôi giãy nảy:

- Mình từ chối được không anh?

- Sao vậy em, mình có bận gì đâu?

- Anh mau quên thật, còn em thì nhớ mãi lần dự tiệc mấy năm trước...

- Tưởng chuyện gì! Anh nhớ rồi, thì lần này em phải biết rút kinh nghiệm chứ! Mình không đi thì hơi kỳ, dù sao đây cũng là tiệc mừng hạnh phúc nhà người ta, vả lại đúng dịp Tết nhưt đầu năm tụ tập người quen, cũng vui!

Chị Nở không hẳn là người thân thiết với gia đình tôi. Chị là trưởng Hội Con Gái Đức Mẹ trong Nhà Thờ, còn tôi lúc bấy giờ là Thư Ký của Hội Đồng Mục Vụ, nên quen biết nhau qua công việc giáo xứ và tình Kito hữu. Ngoài ra, chị ấy còn là khách hàng quen thuộc của tiệm thuốc của chồng tôi, nên khi chị xây nhà mới (lúc dịch Covid chưa xuất hiện), chị có mời vợ chồng tôi đến chung vui.

Tôi hớn hờ đi shopping từ buổi sáng để chọn quà tân gia cho nhà chị Nở. Mỗi lần đi mua quà cho ai đó, tôi thường bị tẩu hỏa nhập ma, có khi đi cả buổi chẳng mua được gì. Chọn quà tân gia càng khó hơn, tôi đi hết tiệm này qua tiệm khác, suy nghĩ về “gia chủ” để đoán xem họ thích quà loại nào, cuối cùng tôi cũng phải chọn một món khi trời đã quá trưa.

Chồng tôi phụ xách đồ vào nhà:

- Sao em về trễ vậy, sắp đến giờ đi dự tiệc rồi, mà em đã ăn gì chưa?

Tôi vui vẻ:

- Em có ăn chút French Fries và ly cà phê tại khu shopping. Anh mang quà ra gói giùm em, rồi chờ em lên tắm rửa thay quần áo. Em cố ý để bụng đói đi dự tiệc đấy, chị Nở nổi tiếng nấu ăn ngon mà!

Mọi việc xong xuôi, tôi ngồi vào bàn trang điểm, nhân nha chọn loại nước hoa yêu thích. Đi dự tiệc vào những dịp như thế này làm tôi phấn chấn, vì được mặc quần áo đẹp, gặp gỡ người quen và thưởng thức các món ăn.

- Xong chưa em ơi?

Tôi nhìn đồng hồ:

- Chỉ mới hơn bốn rưỡi mà anh, họ mời 5 giờ, trời mùa đông mau tối!

- Anh biết chứ! Nhưng em đã từng ngán ngâm cảnh đi tiệc cưới phải chờ một vài tiếng mới được ăn, và em cũng lên án “không ăn đậu không phải Mễ, không đi trễ không phải Việt Nam” đấy thôi!

- Đúng thế! Em là chúa ghét chuyện đi... quá trễ. Nếu hôm nay mình đến đúng “y boong” 5 giờ như người Canada thì sợ mang tiếng... ham ăn. Thôi tội mình sẽ chọn giờ... lửng lơ, đến đó khoảng 5 giờ 15, không sớm mà cũng không muộn, coi như phe đến sớm và phe đến trễ đều không có cơ nói xấu mình.

Đến nơi đúng 5 giờ 15, chúng tôi bước vào căn phòng ăn rộng rãi, chỉ thấy Cha xứ, mấy Cha khách và một hai cặp vợ chồng khác đang nói chuyện. Hóa ra tôi vẫn đến sớm! Mùi thức ăn từ nhà bếp tỏa ra thơm nồng, kích thích cơn đói của tôi. Chồng tôi được một vị khách mời ngồi vào bàn với chia bia, tôi cũng tính kéo ghế ngồi xuống thì chị Nữ réo tôi từ trong bếp:

- Loan ơi, vào đây nếm thử món bánh tôm Tây Hồ của chị nà!

Tôi mừng rỡ chạy vào bếp, bụng đang còn cào cào mà có bánh tôm chiên ngon tuyệt vời thì còn gì bằng. Món này của chị Nữ nổi tiếng khắp giáo xứ, tôm loại ngon, để nguyên vỏ, còn đủ đầu đuôi; sau khi cắt sạch sẽ và nêm nếm, nhúng vào thau bột có sẵn những miếng khoai lang cắt sợi to; rồi chiên trên chảo dầu nóng; ăn với rau sống và nước mắm chua ngọt. Tôi đón lấy miếng bánh mới chiên còn nóng hôi, ăn thử thôi, vì chưa có nước mắm và rau. Lúc bấy giờ tôi mới có dịp nhìn quanh bếp, đồ đạc các thứ còn bày bừa ngổn ngang. Một chị đứng nơi góc pantry thấy tôi rảnh, liền ngoắc tôi:

- Em qua đây giúp chị lật rau nhe, để chị ra xem nồi súp cua!

Tôi xắn tay áo lên, bắt đầu lật rau. Lúc này có người lai rai đến, cười nói chào hỏi bắt tay nhau rôm rả ngoài kia. Tôi để rau đã lật xong, tính chạy qua phòng ăn để góp vui với đám đông thì chị Nữ lại bảo:

- Ôi, em tiện tay rửa rau giùm chị luôn thế, nhé!

Căn phòng bếp rất rộng rãi, ngoài hai cái sinks kế bên dàn bếp gas, còn một cái sink lớn ngay giữa kitchen island. Tôi đứng rửa rau, có ai đó mang vào bếp mấy túi trái cây, nào thơm, nào kiwi, thanh long, hồng giòn, rồi bày ra giữa nhà bếp, kẻ cắt người gọt nhộn nhịp. Tôi nhìn ra ngoài kia, mong chồng tôi vào đây... cứu tôi, nhưng hình như anh ấy chẳng nhớ có tôi ở đây thì phải. Anh còn bận rộn cụng ly với người này người kia, ăn mấy món snacks khai vị. Tôi đang tìm cách âm thầm chuồn ra ngoài thì cái chị súp cua hồi nãy nhìn tôi mỉm cười:

- Em ơi, cái chảo bánh tôm đang rảnh, em ra chiên hộ chị hai bịch bánh phồng tôm này để chút ăn gỏi xoài...

Trời ơi! Chị Nữ đang chạy ra ngoài kia chào khách mới đến, toàn là những vị khách “có máu mặt” trong giáo xứ nên căn nhà bếp để cho chúng tôi tự sai bảo nhau, mà tôi là một trong những nạn nhân.

Giờ thì tôi không còn cười được nữa. Tôi diện quần áo đẹp, làm tóc đẹp, sơn móng tay móng chân để đi dự tiệc, để được thành thạo ăn uống chuyện trò, chớ đâu phải để làm phụ bếp. Tôi vẫn quan niệm rằng, khi mình mời khách đến nhà, thì mọi việc nấu nướng phải chu toàn trước giờ khách đến, ngoại trừ những món cần các công đoạn cuối cùng cho nóng sốt. Tôi không bao giờ

để khách đến với căn bếp bừa bộn vì sự thiếu chuẩn bị của gia chủ. Nếu cần, tôi sẽ nhờ một vài người rất thân quen đến từ sớm để phụ, kể cả các món tráng miệng, trái cây tôi cũng cắt sẵn sàng trong tủ lạnh, tới giờ khách đến là cả chủ lẫn khách đều thoải mái, nên tôi khó chấp nhận việc đi dự tiệc mà bất ngờ trở thành phụ bếp, ngoại trừ trường hợp khẩn cấp trong các buổi ma chay, hoặc những sự cố đặc biệt khác.

Tôi cứ như chong chóng trong nhà bếp, từ những việc có tên đến những việc không tên, thì đến giờ tiệc bắt đầu. Lạy Chúa ôi, bàn ăn ngoài kia đã đầy người, lũ trẻ con và đám thanh niên được vào phòng ăn phụ, còn một số phụ nữ phụ bếp chúng tôi cũng gần chục người phải đứng ngay trong bếp, giống tai nghe gia chủ tuyên bố lý do, rồi Cha xứ làm phép thức ăn, xong là chúng tôi xếp hàng lần lượt bung bê các món ra cả hai phòng ăn phục vụ mọi người. Chị Nở tíu tít chỉ đạo nhóm phụ bếp lo cho khách khứa đầy đủ, rồi quay vào nói với chúng tôi:

- Chị em chúng mình chịu khó ăn trong bếp nhé! Số sướng mới được ăn trong đây, vừa ăn vừa đứng nó mới mau tiêu, ăn được nhiều!

Rồi chị cười thích thú, tôi bấm bụng cười theo (méo cả miệng) đáp lễ! Thời đại nào rồi mà còn cái hủ tục ưu tiên cho các đảng đàn ông ăn trên ngồi trước và phụ nữ chúng tôi phải ăn dưới bếp? Mà nào có được yên thân, ăn mỗi món một ít, có món thì nguyên vẹn, có món thì chỉ có đầu thừa đuôi theo, đã vậy còn bị réo gọi liên tục, mang thêm chén đĩa, lấy tí nước mắm, múc thêm món này món kia, ôi thôi đủ cả! Tôi thấy ghen tị với các chị đến trễ ngoài kia, được ngồi bên cạnh chồng, vừa ăn uống vừa nói chuyện rộn ràng, còn tôi, cũng là khách được mời, nhưng còn kiêm luôn cả chân phụ bếp, dọn rác và bồi bàn.

Tiệc cũng sắp tàn, vài người kéo ra phòng kế bên hát karaoke, nhóm đàn ông tản ra ngoài hút thuốc, tôi nhìn mấy cái sinks trong bếp đầy các chén đĩa dơ mà ngán ngẩm. Tôi quyết định đứng lên, chuẩn bị khuôn mặt lạnh lùng, nhủ thầm sẽ không mỉm cười nhẹ dạ với bất cứ người nào mời tôi... ở lại nhà bếp. May quá, chị Nở từ ngoài nhanh nhẹn chạy vào, xua tay:

- Ấy ấy! Em ơi, đừng bận tâm chuyện rửa chén, chút chị cho vào máy một loáng là xong thôi mà!

Ừa, tôi có định rửa chén đâu chứ! (Xưa rồi... Nở!). Cuối cùng, chồng tôi cũng kịp xuất hiện để giải cứu tôi, chào chủ nhà và xin phép ra về vì mai còn đi làm sớm, dù chị Nở một mực níu kéo ở lại hát karaoke với lý do “hồng có Loan thì karaoke hồng dzui” (chắc chị ấy mịa mai tôi, chứ ai cũng biết tôi thuộc nhóm người “hát hay không bằng... khoái hát”), nhưng tôi vừa bực bội vừa mệt mỏi, thì còn tâm trí nào để hát xướng! Có cho tôi hát mười bài tôi cũng chẳng ham.

Chui vào xe, thấy tôi im lặng bơ phờ, chồng nhìn tôi... rụt rè:

- Em đói không, mình ghé tiệm nào đó ăn thêm nhé?

- Anh cũng đói à?

- Không, anh quá no vì thức ăn mang lên bàn liên tục, anh nghĩ em ở dưới bếp bận rộn chắc không ăn đủ no...

Tôi hờn mát:

- Anh no rồi thì đi ăn nữa làm gì!

- Thì cho em ăn!

- Thú thật với anh, em đói không ra đói, no chẳng ra no, mà chỉ thấy mệt. Anh cho em về nhà tắm rửa, cái áo đầm hàng hiệu của em bây giờ đầy mùi hành tỏi xào nấu. Nếu tới đói bụng em nấu mì, vừa ăn vừa xem phim vẫn ngon tuyệt vời.

Nhớ lại cái buổi tiệc đó, tôi vẫn... giận hờn chị Nở, tôi bảo chồng:

- Vậy lần này nhất định vợ chồng mình sẽ đến trễ hẳn một tiếng.

- Ai lại làm thế? Như vậy không lịch sự tí nào cả!
- Mình sẽ nói trước là tiệm đang mùa chích flu và booster mũi thứ ba Covid nên không thể đến đúng giờ được, ai dám trách mình?

Vài ngày sau chồng tôi về nhà, lại báo... tin vui:

- Em ơi, khỏi cần lo chuyện đi trễ nữa nhé!
- Chị Nở cancel tiệc hờ anh?
- Chị ấy bảo hai năm nay vì dịch mệt mỏi, nên chị quyết định tiệc sẽ làm ở nhà hàng, khỏi phải linh kính búp núc. Vậy em tha hồ mặc áo quần đẹp rồi đến dự tiệc. À mà nè, chị Nở còn đặt nhà hàng lo chuyện âm thanh và dàn karaoke nữa đó, em chuẩn bị dợt lại mấy bài nhạc tử, nhạc sến của em đi là vừa.

Đúng là tin vui tới tấp, nên tôi chẳng thêm cãi lại chồng, rằng tôi cũng yêu thích mê mẩn “nhạc sang” của Phạm Duy, Ngô Thụy Miên, Từ Công Phụng, Cung Tiến... nhưng vì giọng “oanh vàng” của tôi chỉ hợp với nhạc bolero thôi chứ bộ! (Dù rằng, đôi khi tôi cũng thấy mình cũng hơi... sến, chả oan gì đâu!)

Mà thôi, trước mắt là tôi sẽ đi shopping cho bộ áo đầm mới, chuyện hát hò tính sau!

KIM LOAN

SUỐI NHÀ AI CŨNG NÓNG!

(Kể Minh nghe)

*

Đầu Xuân đến giúp các bác
Đường vắng bóng người lại, qua
Mừng nhau chưa ai gục ngã
Trong số mấy trăm thành... ma!

*

Khổ thân người áp huyết thấp
Giúp ích thời phải chân thành
Càng nóng em càng chóng mặt
Làm gì cũng chẳng gọn, nhanh.

Ra về giữa lòng phố vắng
Vượt đoạn đường dài dằng dặc
Covid, không người lai vãng
Chỉ vài con sóc lang thang.

*

Bụng vui chưa từng thất hứa
Ngắm các bác được bình an
Là niềm hạnh phúc vô tận
Trở nên hữu dụng chỗ cần.

Ý Nga, 3.2.2022

THÁNG GIÊNG CỎ BIẾC ĐI TÌM DẤU XƯA

Tháng Giêng
Gió hát vô lời
Đêm ngai ngái ngủ
Đất trời vọng âm.

Tháng Giêng
Uớt đầm chỗ nằm
Thấp hai hàng nển
Hương trầm bay xa.

Tháng Giêng
Gió nộ phong ba
Em ngồi như thể
Như là... nhớ anh!

Tháng Giêng
kết cỏ ngâm vành
Anh không quay lại
Em hành hình em.

Tháng Giêng
Trăng rụng bên thềm

TẾT CỦA ĐẢNG

(Trích tuyển tập thơ YẾT HẬU chưa xuất bản)

*

Đã được điều động đến
Để đều đặn đái đặng
Của “chùa”* chuyên cung cấp
Đại gị dám dùng dăng!

Trây trúa trò thích... thù
Chuyện chè chén cửa cao
Thủ Trưởng “tết” Tổ Trưởng
Bộn bạc, bao bánh bao.

Tết: “tướng, tá” trình trọng
Tai tiếng: trịch thượng, tinh,
Chuyện chi cũng chậm chạp
Nhưng nhậ nhệ nhất... nhanh.

Cán chẳng còn cách cãi:

Đảng!

Ý Nga. 3.2.2022

*Chùa quốc doanh

Đêm xem nguyệt thực
Môi mềm ngậm môi.

Tháng Giêng
Đất thờ nhớ trời
Chưa tròn nhật - nguyệt
Sao đời chia phân?

Tháng Giêng
Ai dựng mộ phần
Lùa ta vào chốn
Phù trần dốc nghiêng.

Đêm nay
Trăng khuyết lưỡi liềm
Tháng Giêng cỏ biếc
Đi tìm dấu xưa.

Kiểu Mộng Hà

Feb 03. 2022

(Giỗ chàng năm thứ 8)

Mùa Xuân Phía Trước

- Ông này ngộ thiệt ta. Cứ mất vợ là kêu tui. Ông là chồng của nó. Nó sợ ông như sợ cọp... ừ! cũng đúng thôi, tại vì ông tuổi con cọp, hồng sợ sao được. Sợ vậy mà nó không nói cho ông biết nó đi đâu, còn tui chỉ là bạn, lại tuổi con mèo... con mèo nhỏ xíu... loại mèo mà nhà thơ Nguyễn Sa gọi là “con mèo ngái ngủ trên tay anh...”

-Thôi! Đừng có dài dòng... lãng nhách...

-Ha!ha! Tui với ông cùng họ lãng mà. Ông lãng xẹt, còn tui lãng nhách. Biết vậy, sao kêu tui hoài dị?

-Tôi kêu, vì tôi biết Nhã Tâm đang ở nhà bà. Biểu Nhã Tâm về nhà ngay. Bệnh dịch lan tràn mà tối ngày cứ chạy ngoài đường, rồi mang “virus” về nhà báo hại tôi. Hừ! Ham làm anh hùng, có ngày bỏ mạng lãng nhách vì “Covid” đó, biết không?

- Nó như vậy, còn ông thì cứ ở nhà ôm miết cái “còm” để theo dõi con số nhiễm bệnh, con số tử vong, rồi run cầm cập, lo lắng tới mất ăn, mất ngủ. Bộ ông sợ chết lắm hả?

-...

- Nè! Tui đố ông... áo lông cừu nặng hay nhẹ?

- Nặng nhẹ kệ cha nó, mắc mớ gì tôi mà hỏi.

- Thì ông trả lời đi... tui sẽ kể ông nghe một bí mật.

- Nặng. Rồi sao?

- Người ta nói, nam nhi chí, coi cái chết nhẹ tựa lông hồng, còn ông thì coi cái chết nặng như chiếc áo lông cừu. Nói thiệt, ông tuổi cọp mà không có khí phách của chúa tể sơn lâm gì hết, mặt mặt quá đi. Bởi vậy, tui kêu ông là cọp giấy cũng đâu có gì sai.

- Chưa thấy ai vô duyên như bà.

- Ủa! Hồi ông theo đuổi Nhã Tâm, ông hay nói “Tôi nhò vào tài ăn nói duyên dáng của bà.” mà Ông cộp giầy này trở mặt lẹ thiệt ta. Nhưng tui nói ông nghe, Nhã Tâm làm chuyện phúc đức, giúp đỡ mọi người, nên ông Trời sẽ che chở nó. Ông ở gần, cũng được nó hồi hướng phúc đức, ông đừng sợ...

- Tôi đã chết đâu mà hồi hướng. Bà đừng có trù tôi.

- Ai nói chết mới hồi hướng. Không hiểu thì chị giảng cho nghe nè em...

- Đẹp! Nói với Nhã Tâm... không về ngay tức khắc... coi chừng tôi.

- Ủa! Ông bị gì... mà phải coi chừng. Bị “con đó” hả? Có sốt, có ho, có khó thở không?

Điện thoại ngưng ngang. Tố Anh cúi gập người, cười thỏa thích.

- Ha!Ha! Chắc cục nghẹn của ông chặn tới cổ, không nói được nữa.

Nhã Tâm thở dài:

- Mà càng chọc ghẹo, ông càng làm khó tao chứ ích lợi gì. Tao về, nhớ uống thuốc đúng giờ, chiều xông thêm một lần nữa.

- Trời ơi! Đã nói tao bị cảm thường chứ có phải bị cô-vít, cô-vát gì đâu. Mà tao cũng đâu có sợ chết đến nỗi cuống quýt như chồn mày. Mày bắt tao đi “test”, kết quả âm tính rồi, còn hành hạ tao chi vậy?

- Cho chắc ăn. Mày có một thân, một mình, phải giữ gìn cẩn thận. Ôm như que củi, hở ra là bệnh mà cứ tưởng mình là “super woman”. Chán mày quá đi!

Mắt nhắm, mắt mở, anh đưa tay kéo cánh cửa tủ lạnh. Mảnh giấy trắng vuông vức độ một gang tay rơi xuống đất. Khom người nhật lên, anh bỗng tỉnh táo lạ thường khi nhìn một vòng tròn màu đỏ chét, áp đảo hàng chữ màu đen “*Thời buổi khó khăn này, mạng ai nấy giữ. Bạn bè bệnh, gọi thăm là đủ, không cần phải mang thức ăn đến tận nhà.*” Đáp lại lời nhắc nhở của anh là những hàng chữ với nét nhọn hoắc nhô cao, như lời thách thức “*Bạn bè là khi thấy bạn ngã mình phải đến đỡ, chứ không phải đợi tắt thở mới đến thấp nhang.*”

Anh vò nát mảnh giấy trong tay, thở hắt ra trong cơn bực bội. Trời ơi! Người gì trông hiền lành mà cái đầu cứng như đá, bướng bỉnh không ai bằng.

Nhớ hôm qua, khi cô vừa bước đến ngạch cửa, anh đã hét lên:

- Cởi đồ ra trước khi vào nhà.

Cô cười, nụ cười tươi rói, không gọn chút giận hờn, khó chịu.

- Ô! Em lại quên “quy định kỷ luật” của anh rồi. Anh biết không, cái tật đói bụng là quau, rồi mặt mày xanh lè, tay chân bủn rủn của anh, làm em lých quỳnh khi thấy đã đến giờ ăn. Xin lỗi chồng yêu nhe.

Hơi “quê” anh đi một mạch vào phòng, nằm dài trên giường, lắng tai nghe ngóng, chờ đợi tiếng gọi của cô. Ngoài kia, tiếng hát lãnh lót từ ngoài vọng vào “*Lạy Chúa từ nhân, xin cho con biết mến yêu và phụng sự Chúa trong mọi người...*”

Bài hát qua vòng thứ hai mà vẫn không nghe cô lên tiếng. Anh sốt ruột bước ra phòng ăn, sững sờ nhìn cô trong bộ đồ lót, khoan thai sắp xếp thịt thà, rau quả vào tủ lạnh. Anh gất gông:

- Ăn mặc kiểu gì vậy?

- Kiểu “bikini” chứ kiểu gì? Đẹp không? Em nhớ anh đã từng nói, em mặc “bikini” thì hoa hậu cũng phải chào thua, đúng không?

Anh xua tay, hất mặt:

- Chướng quá! Chướng quá! Mặc quần áo vô đi.

- Xin lỗi anh, vì không muốn mất thời gian nên em phải đốt giai đoạn, để kịp dọn cơm cho anh.

Rồi cô chậm rãi bước ra “garage” với môi cười chúm chím. Anh lờm cô. Đôi mắt hình viên kẹo ngọt ngào của anh ngày nào đã đổi sang hình viên đạn.

- Đi đâu vậy?

- Thì đi mặc quần áo.

- Cô định mặc lại bộ quần áo hồi nãy hả?

- Ô! Quên... Trên bộ đồ em vừa mặc đi chợ về có cả hàng trăm, hàng ngàn con “virus” bám vào đó. Để bảo đảm an toàn, em phải tắm rửa, tẩy trùng kỹ lưỡng, không thôi nó bay sang anh.

Nhưng mà... anh đâu có sợ, anh chỉ ghét nó thôi phải không anh?

Anh nói như hét:

- Đẹp ba cái trò giả nai của cô đi.

- Ha! Ha! Khi giận, anh đẹp trai hết biết...

Anh nhìn theo cô. Lẫn trong ánh mắt hần hộc có chút hoang mang. Bởi vì, anh không biết cô làm thế là muốn chọc anh cười, hay chọc anh giận cho bõ ghét?

Đang miên man suy nghĩ, bỗng tiếng chuông điện thoại vang lên chát chúa khiến anh giật mình.

Bắt máy, tiếng “Hello” của anh như chứa cả sự bức bối trong đó.

- Kiên hả? Xin lỗi đã làm phiền em, vì chị gọi Nhã Tâm hoài không được. Nhã Tâm đâu rồi em?

- Em cũng không biết, ngày nào cũng chạy rong ngoài đường, riết rồi em chán, không thèm hỏi, không thèm thắc mắc.

- Nhưng có phải nó đi chơi đâu mà em giận. Nó giúp cho các cụ bà đơn chiếc trong hội Cao niên. Hội đóng cửa vì bệnh dịch, con cháu không có, đâu ai giúp đỡ. Nhờ Nhã Tâm nấu thức ăn đem đến, nên họ được no lòng. Ai cũng biết ơn nó. Cái tâm của nó giống hệt má mình. Nhớ năm 75, lúc đó, thuốc men hiếm hoi, ai có thuốc cũng giấu kỹ, còn má, nghe người nào bệnh là đem cho. Ba cần nhân, đem cho hết cỡ mình bệnh thì sao. Má nói, người ta cần mà không có thuốc, còn mình có thuốc mà đem cất, em cảm thấy xốn xang, không chịu nổi. Thôi thì, tới đâu tính tới đó. Chắc nhờ vậy mà gia đình mình ai cũng khỏe mạnh, không bệnh hoạn gì hết. Tiếc là má mất sớm, chứ không, má sẽ rất hài lòng với đứa con dâu này. Đâu phải ai cũng được cái tâm thiện lành như nó.

Rồi chị thút thít:

- Từ ngày chị bệnh, Thăng Cody và con Lynn, có thấy đứa nào đến thăm chị đâu. Tụi nó sợ, nên chỉ gọi điện thoại mà không hề hỏi han xem má mình có cái gì để ăn không. Tụi nó đâu biết, ngày nào Nhã Tâm cũng đem thức ăn, đem thuốc xông tới cho chị.

-Vậy... mấy tuần nay Nhã Tâm hay đi ra ngoài là đến nhà chị đó sao? Bộ... chị... nhiễm...

- Ủ! Nhã Tâm dặn chị đừng nói cho em biết, vì em đang bị khủng hoảng tinh thần. Hai tuần trước chị bị cảm, Nhã Tâm đem thuốc tới, rồi cạo gió cho chị. Hai, ba ngày không hết, nó chở chị đi “test”. Kết quả là chị bị nhiễm Covid. Chị sợ thất kinh hồn vía. Nhưng Nhã Tâm nói, chị không bị sốt cao thì không nặng lắm đâu, cứ bình tĩnh uống thuốc, xông, theo dõi nhiệt độ, rồi nghỉ ngơi. Ngày nào nó cũng đem đồ ăn tới, treo ngoài cửa cho chị. Nhờ Nhã Tâm mà chị thấy vững tin, không quá lo sợ.

- Bây giờ, chị cảm thấy sao?

- Bữa nay chị thấy khỏe nhiều, muốn nhờ Nhã Tâm lấy hẹn cho chị đi “test”.

- Chị đi một mình được sao?

- Nhã Tâm hứa sẽ đưa chị đi...

Lỗ tai anh lùng bùng. Nỗi sợ hãi ập đến. Anh thương chị, nhưng con “virus” đâu xót thương ai.

Lỡ như Nhã Tâm bị lây nhiễm... Anh bỗng nghe sóng lưng ớn lạnh, hai bên thái dương nhói đau và cổ họng ran rát...

Cái cảm giác ám áp làm anh cảm thấy khỏe khoắn, dễ chịu. Cô nhanh tay dọn dẹp nồi xông, khăn lau, quần áo, rồi múc cho anh tô cháo nóng. Bây giờ, anh mới nhìn thấy tất cả sự chu đáo

và cẩn thận của cô. Trên mặt cô là hai chiếc khẩu trang chồng lên nhau dày cộm, rồi bao tay, áo khoác ngoài bằng ni-lông gài kín cổ. Khi anh thật sự bị cơn bệnh đánh gục, cô khuyên nên đi “test”, anh phản đối quyết liệt và một mực đổ tội cô đã mang bệnh về cho anh. Cô không cãi một lời, lẳng lẳng mang sáu tờ giấy thử nghiệm, mà cái mới nhất chỉ cách đây hai ngày, đặt trước mặt anh. Tất cả đều có kết quả âm tính.

- Em đã làm đúng theo hướng dẫn của bác sĩ để giữ an toàn cho em và cho anh. Vì anh, em mới phải thường xuyên “test”. Chứ phần em, em không lo sợ gì cả.

Anh cúi đầu với chút ngưng ngừng vì sự yếu đuối của mình. Đáng lẽ, trong tình trạng sức khỏe hiện nay, anh phải mạnh dạn cách ly với cô. Nhưng anh sợ một mình trong căn phòng vắng lặng, nhìn quanh chỉ có bốn bức tường trắng xóa, lạnh lẽo, và anh càng sợ hơn khi nghĩ đến cảnh phải vào bệnh viện cứu cấp, phải nằm chung với bao nhiêu người nhiễm bệnh. Chỉ tưởng tượng những bóng ma lảng vảng nơi đó, người anh như nhũn ra. Anh thật sự khâm phục sự mạnh mẽ, lạc quan và đức tin vững vàng của cô. Lần nào cũng vậy, trước khi bước ra xe, cô đều đến trước bàn thờ, cầu nguyện với Chúa mà như nói với người cha già thân yêu của mình “Chúa ơi, xin giữ gìn con nghe Chúa.” Anh thường nhủ mày khó chịu mỗi khi nghe lời cầu xin thiếu mất sự tôn nghiêm trong đó. Nhưng giờ đây, những lúc lo lắng, vô tình anh lặp lại lời của cô với lòng thành khẩn. Mà lạ quá, sao anh cảm thấy như có một bàn tay ấm áp xoa nhẹ lên trái tim mình. Một sự vỗ về, trấn an, thật gần gũi làm anh xúc động đến ứa nước mắt. Và cũng chính lúc này, anh cảm nhận được nỗi sợ hãi, sự cô đơn, buồn tủi của những người cần cô giúp đỡ.

- Anh uống thuốc rồi nằm nghỉ, em đi chợ mua ít rau cho chị Hai.

- Lái xe cẩn thận nghe em.

Cô mỉm cười. Một nụ cười ngập tràn hạnh phúc khi nhìn thấy sự lạc quan, vui vẻ như bừng lên trong nụ hôn gió anh vừa trao cho cô.

Nhìn anh hăng hái giúp ông già Mễ đẩy chiếc xe Truck chết máy giữa đường vào trong lè, Tố Anh tròn mắt:

- Trời! Chồng mày đó hả? Ông có uống lộn thuốc hông, sao thay đổi dữ vậy?

Cô không nói, ánh mắt âu yếm hướng về anh với niềm vui chan chứa trong lòng, vì cô biết, sắp tới, anh sẽ là người đồng hành nhiệt tình của cô trong những công tác thiện nguyện mà cô đang theo đuổi một cách say mê.

Anh mở cửa xe, nhanh nhẹn bước vào. Tố Anh chồm tới, đưa bàn tay đặt trên trán anh. Anh ngã ra sau:

- Gì vậy bà?

- Thử coi ông có tỉnh táo hông. Tui thấy, bữa nay ông làm chuyện... hơi bất thường. Hồng biết, có phải đây là cọp giấy ngày xưa không ta?

Anh cười ha hả sau cái khẩu trang che kín mặt:

- Năm Dần đang tiến tới và tôi cũng đang trở mình để biến thành chúa tể sơn lâm đó bà.

Tố Anh hứ một tiếng:

- Còn khuya. Với tui, ông vẫn là cọp giấy. Nhưng phải công nhận, cọp giấy đã hồi sinh một cách đáng kinh ngạc.

Có lẽ, Tố Anh nói đúng. Nhờ sức sống tràn trề của cô lan tỏa từng ngày mà anh cảm thấy mình như được hồi sinh. Anh nhún ga, lòng rộn rã khi nhìn dòng xe tấp nập nối đuôi nhau dưới ánh ban mai rực rỡ. Anh thầm thì câu thơ của thi sĩ Bùi Giáng, mà thuở học trò anh rất thích.

Xin chào nhau giữa con đường

Mùa xuân phía trước miên trường phía sau.

Ngân Bình



Tranh và câu đối trong tranh:

Vi Vi

Thơ và
trình bày:



Canada, 1.2.2022 #8311

Lì Xì Cô Bé Xuân Ca

*Ôn thượng Đê, Bé làm thơ hay quá!
 Anh về nhà học nhạc, tập phổ thơ
 Điệu ngu ngô, ngân ngớ ngẩn khừ khừ
 Mẹ thắc mắc: "Con cầu kính, ngủ mở?"
 Sợ cô nhỏ phớt lờ, xin gặp gỡ
 Nin thờ chờ, "ca sĩ" tập, xác xơ
 "Nhạc hơn thơ!" Em khen thật bất ngờ
 Hơn trúng số, anh mừng muốn... tắt thờ!
 Ôn thượng Đê xe to thật không nhỏ
 Hai đứa mình cê thơ, nhạc đều... no
 Hợp hện hò ba thú "sĩ" cười to:
 Thi Ca Nhạc kết duyên thành... tổ âm!*

XUÂN TAM BẢO

Đầu năm rước Phật ngự vào nhà
 Không cần lễ vật quá cao xa
 Oản xôi, trái cây, hương trầm khói
 Ấm áp tình con dâng Sen Tòa.

Đầu năm đón Pháp bước vào lòng
 Xoa dịu cõi đời là hư không
 Lánh xa Tham Sân Si, bẻ khô
 Tùng ngày qua sửa đổi lỗi lầm.

Đầu năm chào Tăng với nụ cười
 Cung kính chúc mừng một Xuân tươi
 Dẫn dắt đại chúng mùa chay tịnh
 Trọn vẹn đôi bên: Đạo và Đời.

Sứu đã qua, Dần cũng vừa sang
 365 ngày thên thạng
 Dầu sẽ còn vui, buồn, mưa, nắng ...
 Tam Bảo quy y, tâm bình an!

KIM LOAN

Edmonton, Xuân Nhâm Dần 2022

KHAI BÚT ĐẦU XUÂN

*Đầu Xuân khai bút gửi chân tình
 Chúc Tết Mới này rạng ánh minh
 Vạn vật khởi nguồn chào hạnh phúc
 Muôn nơi khởi sự đón hoà bình
 Có cây hoa lá thêu kỳ mỹ
 Mây nước núi đồi dệt sắc xinh
 Đất Việt âu ca mừng hợp phở
 Sứ vàng Hồng Lạc mãi quang vinh
Phương Hoa
 Mồng Hai Tết Nhâm Dần, 2022*

CHÚA XUÂN

Đầu năm, mời Chúa đến xông nhà
 Tạ ơn 365 ngày qua
 Buồn vui có Ngài luôn nâng đỡ
 Tha thiết yêu thương quá đậm đà.

Đầu năm, mời Chúa đến lì xì
 Để lỗi lầm năm cũ phai đi

Xuân Quê Hương

Ta về thăm lại quê hương
Mùa xuân nắng ấm vẫn vương tình người
Bao năm lưu lạc phương trời
Bao mùa xuân với mảnh đời lưu vong.

Xuân sang lân, pháo, người mong
Xuân im tiếng pháo, lân trông ngậm ngùi
Bao giờ có lại niềm vui
Nỗi lòng thương cảm bụi ngùi xót xa.

Xuân quê hương thắm ngàn hoa
Chiều vương khói bếp nhạt nhòa mắt cay
Còn bên nhau buổi hôm nay
Nhắc màu kỷ niệm tháng ngày xa xưa.

Rồi mai vạn nẻo gió mưa
Ký ức còn mãi như vờ trong tim
Đón xuân gởi gắm nỗi niềm
Buồn vui lẫn lộn, khi thêm tuổi đời.

Songthy

Phút Giao Thừa

Bồi hồi phút đón giao thừa
Bao nhiêu mùa Tết ngày xưa nhớ về
Đông hồ nhắc nhở gần kề
Đón chào năm mới vãn về mộng lành
Mơ màu nắng đẹp trời xanh
Mơ chim ca hát trên cảnh thân nhiên
Mơ đời cuộc sống bình yên
Mơ con Covid biến liền thể gian
Hồn bay lãng đãng khắp làng
Mười hai giờ đúng báo đang Nhâm Dần
Cây hoa trắng nở trước sân
Thiên thanh giờ phút cúng dâng đất trời
Nhớ quê nhà, nhớ mẹ ơi
Hương bay khói tỏa thềm lời khẩn xin
Đêm đen vạn vật huyền linh
Đến giờ cựu tống, tân nghinh đón chào
Xa xa tiếng pháo rào rào
Cọp hùm oai vệ bước vào đổi thay
Một năm hy vọng điều may
Một năm tốt đẹp tràn đầy niềm tin .

Minh Thúc Thành Nội

Mừng tuổi con, món quà tha thứ
Hơn kém, hơn ghen... có nghĩa gì.

Đầu năm, mời Chúa cảnh lộc tươi
Của kẻ tha phương nhớ bồi hồi
Kỷ niệm Xuân nào còn lưu luyến
Quê Cha đất Mẹ, Tết đâu rồi?

Đầu năm, mời Chúa nụ mai vàng
(Dẫu ngoài kia tuyết đổ mênh mang)
Miếng bánh chưng xanh cùng kẹo mút
Chút dư hương thôi, kéo lỗ làng...

Đầu năm, mời Chúa nén hương trầm
Chén rượu nồng nàn con kính dâng
Ngài là Mùa Xuân không tàn úa
Cứu rỗi gian trần bớt bần khổ.

Xuân đến, Xuân đi... tự bao giờ?
Ai chờ, ai đợi, ai thờ ơ?
Lời chúc đầu năm con dâng đến
Chúa của thời gian những vần thơ.

Rồi ba ngày Tết cũng qua nhanh
Vương vẫn nơi đây chút mộng lành
Tình Chúa bao la còn ở lại
Bốn mùa dào dạt suối Hồng Ân.

KIM LOAN

Edmonton, Mồng Một Nhâm Dần 2022

XUÂN NÀY

*Xuân này thiếu cái trống cơm
Học trò đến võ om sòm ni tê
Cho rung rinh cửa, anh về
Khoe em, anh khảy hã hê nhị đàn.*

Á Nghi

Mồng Một Tết Nhâm Dần

TỜ LỊCH ĐẦU TIÊN

*Trông kìa lịch mới sang năm
Trên kia anh có về thăm em này?*

Anh ơi! Em vẫn ở đây

Nhớ anh nhớ lắm! Thương bay lên chàng?

Đêm giao thừa 2022

Á Nghi
Mông Một Tết Nhâm Dần

MỪNG tiết nguyên niên, lại hững hờ
XUÂN về, cần bút, tịt vắn thơ
NHÂM nhi rượu ngọt mà cay đắng
DẪN diệt cô Vy? Ngóng đợi chờ...
Kim Loan

MỪNG nắng đang về rực cảnh thơ
XUÂN mong thế giới ổn hằng giờ
NHÂM trà Cúc đậm, nhìn hoa bướm
DẪN sẽ yên lành, thỏa ước mơ.
Minh Thúy

MỪNG chào Tết đến, hết đợi chờ
XUÂN lại, nhà treo rộ sắc cờ
NHÂM kỷ trong mười can vận chuyển
DẪN niên lấp ló, đổi thiên cơ.
PThúy



Mừng Xuân Nhâm Dần 2022

MỪNG chị em ơi, thỏa đợi chờ
XUÂN về Tết đến, viết câu thơ
NHÂM nhi tí rượu, ta kính chúc
DẪN đến nơi rồi, hiện thiên cơ.
Thêm

MỪNG đào mai nở đẹp nên thơ
XUÂN pháo, lân vui nổ đón chờ
NHÂM rượu giao thừa an lạc đến
DẪN nghe tâm tự tại không ngờ...
Songthy

MỪNG ên tung bay, dáng đợi chờ
XUÂN sang, thi sĩ hững làm thơ
NHÂM tìm hộp nhỏ men ngây ngất
DẪN đến, muôn người... đạt ước mơ!
Thanh Hòa

MỪNG thật, năm qua quá mịt mờ
XUÂN về mong hoán đổi thời cơ
NHÂM Canh, Mậu, Kỷ nhanh như chớp
DẪN, Mão, Mùi, Thân, thoát tựa mơ!
Thúy M